

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

Revistă națională de știință și educație

Ediție on-line

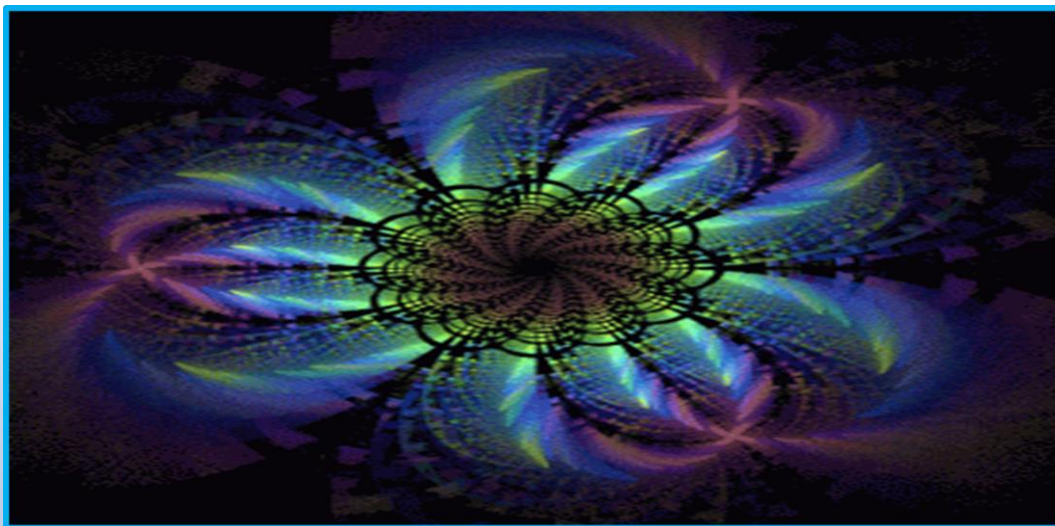
ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.8

ianuarie-martie 2019

2019

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0247/315636

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Eliza Marinela SOTIRESCU

Comitet științific:

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Ileana GURLUI

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Colectivul de redacție:

Insp.de.spec. Ioana Daniela TĂTARU

Prof. metodist Silvia PĂUN

Prof. metodist Florica BOGDAN

Prof. metodist Eugenia ILIE

Prof. metodist Marinela MELINTE

Inf. Mariana POPA

Ec. Mirela MARDALE

Tehnoredactare computerizată

Prof. metodist Silvia PĂUN

Inf. Mariana POPA

Copertă și publicare online

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

„Cuvântul este un mijloc imperfect de comunicare”, spunea Camil Petrescu.

La ceas inaugural, prin revista *Caleidoscop didactic teleormănean*, Casa Corpului Didactic Teleorman dă startul unui demers ambițios și incitant pentru toți aceia care doresc să marcheze, pe axa timpului, itinerarii complexe, vizând permanentele interogații și căutări de sensuri, provocările și dilemele pe care educația le aduce în societatea cunoașterii.

Dinamica lumii contemporane a impus *noile educații* care, în această eră a informatizării, a multiculturalității, au făcut posibil saltul de la o școală a stereotipurilor eronate la creativitate, la interdisciplinaritate, toate girate de arta de a învăța *să știi, să faci, să trăiești și să fii*.

Apariția acestei reviste reprezintă o oportunitate în dezvoltarea profesională, atât pentru cadrele didactice, cât și pentru cadrele didactice auxiliare, deschizând perspective care trebuie fructificate din plin. Ne dorim ca, noile paradigme educaționale, pe care autorii le vor aborda în paginile acestei publicații, să faciliteze schimbul de idei, dialogul, emulația, spiritul înnoitor, ca premise ale longevității și confirmării, ale oportunității mesajului transmis.

Voi fi alături de echipa redacțională și sunt convinsă că revista va reuși să reprezinte un reper în învățământul teleormănean, deoarece este coordonată de oameni ambițioși, perseverenți, cu viziune, care ajung întotdeauna acolo unde și-au propus.

Urez acum la început de drum succes deplin cu speranța că aceasta revista va avea o un parcurs lung, provocator și util.

Cu speranță și încredere,

Prof. Valeria Gherghe

Inspector școlar general

Revista „Caleidoscop didactic teleormănean” a luat naștere din dorința de a populariza experiențele bune din domeniul educației, dând libertate educatorului să abordeze aspecte și teme din teoria educației, management, curriculum școlar, educație permanentă, consiliere și orientare.

Revista va acoperi dorința cadrelor didactice teleormănene interesate de promovarea unor lucrări metodice și științifice dar mai ales interesate de redobândirea imaginii școlii teleormănene în comunitate.

Educatorul, joacă rolul de model în comunitatea școlară și-și axează preocupările pentru realizarea de demersuri didactice adaptate și flexibile la nevoile beneficiarului direct „Măria sa Elevul”.

Diseminarea și popularizarea experiențelor personale și profesionale, rezultate la concursuri și olimpiade școlare îmbogățesc fondul generator de idei, de modele inovative și exemple de bune practici din sistemul de învățământ.

Revista se adresează tuturor specialiștilor în științele educației și în domenii conexe, personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar, tuturor celor implicați în sistemul de învățământ din România.

**Director CCD,
Prof. Eliza Marinela Sotirescu**

CUPRINS

”L-Cloud: Developing Tomorrow’s Cloud Education Leaders”	6
Schools Coding, Robots Meeting	7
Educația adolescenților prin și pentru teatru	9
Educația interculturală în învățământul primar	10
Interculturalitatea în învățământul primar	11
Rolul educației non-formale în procesul de învățare	12
Particularitățile predării limbii engleze la clasele mici	14
Grădinița, familia și comunitatea: parteneri în educație	17
Lectura poeziei la elevii de liceu	19
Bullying – ul în școala românească	20
Aplicabilitatea cunostintelor matematice prin activități cross-curriculare	23
Paștele-Învierea Domnului	24
Metode moderne utilizate în cadrul DLC	25
Strategii didactice în educația timpurie	27
Rolul concursurilor școlare în formarea elevilor	29
Educația interculturală – o nouă provocare pentru învățământul primar	30
În ce fel există SHERLOCK HOLMES?	31
Prietenul nostru, calculatorul...	33
Trăind alături de celălalt	35

”L-Cloud: Developing Tomorrow’s Cloud Education Leaders”

Prof. coordonator Eliza Marinela SOTIRESCU

Colegiul Național Pedagogic ”Mircea Scarlat”, Alexandria, implementează în calitate de partener un nou proiect, ” L-Cloud: Developing Tomorrow’s Cloud Education Leaders”, finanțat prin Programul Erasmus+, în cadrul acțiunii cheie 2 „Parteneriate strategice pentru educația școlară”, contract nr. 2018-1-CY01-KA201-046859.

Proiectul **L-Cloud** se bazează pe un consorțiu puternic format din 6 parteneri din 6 țări:

- **European Association of Career Guidance, din Cipru, în calitate de coordonator,**
- **Universitatea din Barcelona;**
- **DOUKAS SCHOOL, Grecia;**
- **EUROPEAN ASSOCIATION OF GEOGRAPHERS, Belgia;**
- **European Digital Learning Network, Italia;**
- **Colegiul Național Pedagogic ”Mircea Scarlat”, Alexandria, Romania,** care s-au alăturat cu experiența lor valoroasă în domeniul tehnologiei informației, inovării, educației și conducerii și urmărește să promoveze conștientizarea factorilor de decizie din domeniul educației și a altor părți implicate în ceea ce privește beneficiile potențiale ale cloud computing pentru învățare, predare, administrare și management.

L-Cloud este conceput pentru a promova conducerea pentru schimbare și urmărește:

1. Dezvoltarea de îndrumări pentru competențe și competențe pentru educația adaptivă Liderii cloud – În timpul acestui proces, partenerii vor filtra rezultatele din proiectul SoC Network și vor extrage informațiile necesare. De asemenea, vor utiliza orientările elaborate în țările partenere, în Europa și la nivel internațional pentru pregătirea acestui cadru de calificare.

2. Dezvoltarea unui cadru de calificare pentru liderii în domeniul educației în domeniul cloudului bazat pe competențe și competențe. Acest proces include definirea și validarea cadrului de competență, precum și definirea unui program internațional de certificare profesională.

3. Proiectarea unui curs pentru dezvoltarea liderilor de educație adaptivă

Rezultatul final așteptat al proiectului L-Cloud este de a promova conștientizarea factorilor de decizie din domeniul educației și a altor părți implicate în ceea ce privește beneficiile potențiale ale cloud computing pentru învățare, predare, administrare și management, precum și introducerea sistemelor de instruire și sprijin necesare pentru a le ajuta ținând la curent cu mediul Cloud Computing care se schimbă rapid.

Rezultatele așteptate în timpul procesului de dezvoltare a proiectului includ:

1. Colaborarea și implicarea necorespunzătoare a partenerilor în activitățile proiectului și ale rezultatelor intelectuale;

2. O înțelegere clară a aptitudinilor și a competențelor pe care le-ar trebui să le aibă fiecare Lider de educație pentru educație eficientă și eficientă;

3. O mai bună înțelegere a spectrului Cloud Computing și cât de eficient este atunci când este utilizat în instituțiile de învățământ;

4. Dezvoltarea instrumentelor necesare pentru formarea viitoarelor lideri de educație în cloud;
5. Promovarea web și comunicarea social media cu privire la activitățile și progresul proiectului.

Rezultatele preconizate la finalizarea proiectului:

1. Liniile directoare pentru abilitățile și competențele pentru liderii cloud ai educației adaptive;
2. Cadrul de Calificare pentru Liderii Cloud Education cu abilitati si competențe;
3. Un curs conceput pentru dezvoltarea unor lideri de educație adaptive;
4. Traducerea designului cursului în limbile franceză, română, italiană, spaniolăși greacă (limbile organizației partenere);
5. Promovarea web și comunicarea social media – cu privire la rezultatele proiectului;
6. Conferința de presă pentru a prezenta rezultatele proiectului.

Proiectul va planifica elaborarea unui Program internațional de certificare profesională care să vizeze implementarea criteriilor și procedurilor de evaluare a dobândirii de competențe de către manageri de educație și instruire în conformitate cu regulile programelor de Dezvoltare Profesională Continuă (CPD).

În cele din urmă, proiectul va proiecta un curs care vizează dezvoltarea unor lideri de educație adaptabilă. Echipa va determina materialul cursului și va planifica activitățile noi de curs (materiale didactice și resurse – EER, instrumente electronice, lecții, prezentări). Cursul va fi utilizat cu ușurință de către toate sistemele educaționale din Europa, deoarece partea sa online va fi pusă la dispoziție și deschisă pentru utilizare liberă.

Proiectul L-Cloud are o durată de doi ani și este finanțat prin programul Erasmus +, Acțiunea-cheie 2, Strategia de cooperare pentru inovare și schimbul de bune practici și, în special, Parteneriatele strategice pentru educația școlară și un buget total de 181.478 de euro. În calitate de coordonator al proiectului, EACG colaborează cu parteneri din Europa precum Universitatea din Barcelona, Spania, Colegiul „Mircea Scarlat” din România, Școala de Educație Doukas, Uniunea Europeană a Geografilor EUROROO din Belgia și Rețeaua europeană de învățare digitală din Italia.

Pentru mai multe informații: www.L-Cloud.eu, info@L-cloud.eu, partners@L-Cloud.eu.

Schools Coding, Robots Meeting

Prof.înv.primar Ciofalcă Mihaela
Școala Gimnazială Nr.5 Alexandria

Scoala Gimnaziala Nr.5 Alexandria implementează în perioada 2018-2020 un proiect de parteneriat interșcolar Erasmus + având ca parteneri școli din România, Turcia și Grecia și este finanțat de Uniunea Europeană. **Schools Coding Robots Meeting** ” este un proiect despre schimbul de idei și crearea de provocări în ceea ce privește proiectarea și construirea structurilor robotice, crearea de algoritmi, programarea comportamentelor robotice și implementarea elementelor STEM, cum ar fi fizica, matematica și programarea. Instrumentul nostru de bază în acest scop este Robotica Educațională.

Proiectul urmărește realizarea unui cerc de inițiere în programare, precum și motivarea și conștientizarea elevilor asupra beneficiilor învățării limbajelor de programare. Împreună vom învăța cum conceptul de "codificare" dezvoltă gândirea noastră computațională.

Cei 20 de elevi implicați în acest proiect își vor îmbunătăți pe lângă competențele digitale și competențele "Soft skills" - competențe personale și sociale precum gândirea analitică, munca în echipă și creativitatea.

Obiectivele proiectului sunt :

- Să identifice avantajele și riscurile utilizării tehnologiilor moderne (programe digitale, jocuri, roboți), în rezolvarea unor probleme în ariile STEM;
- Să învețe să construiască roboți și să îi utilizeze în situații reale;
- Să îi pregătească pe copii pentru profesiile viitorului, unde abilitățile digitale vor fi de nelipsit.

Punem accent pe învățare experiențială, care dezvoltă noi abilități și îi învață pe elevi cum să devină utilizatori inteligenți de tehnologie. Pornim de la identificarea unor probleme reale pe care le adresăm și rezolvăm cu ajutorul tehnologiei. Îmbinăm activități practice de inginerie, matematică, știință și tehnologie, care au ca finalitate proiecte și invenții.

Vom pregăti o broșură privind utilizarea instrumentelor informatice în educație, care include și introducerea produselor educaționale robotizate și codificarea în educație pentru a permite profesorilor noștri să utilizeze programe de codificare și diverse kituri robotice în procesul didactic.

Prin urmare, la finalul acestui proiect dorim să ne dezvoltăm abordarea educațională pe care o considerăm inefficientă în domeniul STEM, codificare și robotică, printr-o abordare inovatoare și creativă.

Prima mobilitate din cadrul proiectului, short term staff training, a avut loc în perioada 10-14 decembrie 2018 la școala coordonatoare din Turcia, Sarnic Sehit Uzman Cavus Egemen Yildiz Ortaokulu, fiind o activitate de formare pentru profesori. La aceasta mobilitate au participat profesorii Doncea Bogdan Alin, Ciofalca Mihaela și Voicu Popescu Corina, membri ai echipei care implementează proiectul la nivelul școlii. Timp de o săptămână, aceștia au luat parte la activități diverse, specifice proiectului: la prezentări ale școlilor partener; vizită la Inspectoratul Școlar Regional Gaziemir; workshop-programare cu aplicațiile Block-based, Mblock, Ardunio; sesiune de training, Utilizarea programului Arduino în robotică; realizarea și programarea unui robot; vizite culturale - Ephesus, House of Virgin Mary, Village of Şirince.

Proiectul "Schools Coding Robots Meeting" este realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene în cadrul Programului ERASMUS+, acțiunea KA2 – parteneriate strategice în domeniul școlar.

Informațiile furnizate reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorului, iar A.N.P.C.D.E.F.P și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care este folosit conținutul acestor informații.

EDUCAȚIA ADOLESCENȚILOR PRIN ȘI PENTRU TEATRU

Prof. Mariana Bozeanu
Liceul Tehnologic “Nicolae Bălcescu” Alexandria

Studiul limbii și literaturii române în liceu vizează formarea unor reprezentări culturale privind evoluția și valorile literaturii române, a unei atitudini pozitive față de comunicare și , nu în ultimul rând, a interesului pentru lectură. Dacă reușim să strângem cel puțin toate acestea la un loc în personalitatea adolescenților, ne putem considera învingători.

De ce învingători? Oare lecția de literatură română este o adevărată luptă ? De multe ori, trebuie să recunoaștem că da, din păcate. Societatea în care trăim astăzi nu mai lasă loc de sensibilitate și de regăsire în paginile unui roman sau, de ce nu, ale unui basm în care binele este întotdeauna învingător. Tinerii sunt bulversați de personaje reale, care nicidecum nu corespund eroilor din cărți, dar care pentru ei sunt modele pe care le copiază, păcăliți ușor de „poleiala” lor, sub care se ascund mediocritatea și lipsa de valoare.

Atunci, cum să-i sensibilizăm cu adevărat? Cum să-i responsabilizăm în ceea ce fac? Poate că un răspuns la aceste întrebări ar putea fi educația lor prin teatru și pentru teatru, mai concret prin constituirea în școală a unei trupe de teatru și realizarea unor spectacole, prin lecții-dramatizări, prin vizionarea unor piese de teatru, prin întâlniri cu tineri actori, studenți sau profesori de la Facultatea de Teatru. Cu siguranță că toate aceste acțiuni pot deschide poarta sufletelor tinere către lumea mirifică a teatrului, în care este oglindită realitatea vieții de zi cu zi.

De asemenea, programa școlară ne ajută în această direcție, în ciclul inferior al liceului conținuturile învățării pentru domeniul *Literatură* fiind reprezentate de *1.Lectura textelor literare* și *2.Literatura și alte arte – Textul dramatic și arta spectacolului* - clasa a X-a, oferind astfel posibilitatea ca să punem accent pe educația estetică prin teatru.

Criticul de teatru Mihaela Michailov consideră, în mod justificat, că implicarea adolescenților în astfel de activități conduce la educația și formarea personalității acestora în mai multe direcții importante. Este vorba de educația participativă, care le dă dreptul tinerilor să-și creeze un mediu comun de acțiune, unde se pot exprima, își pot construi propriile povești de reprezentare, anulându-se acele ierarhii de rol, acționând astfel ca un grup unitar, în care fiecare se simte reprezentat.

De asemenea, ei își explorează creativitatea într-un cadru în care nu există restricții, reguli fixe, lucruri acceptate și neacceptate, fiind provocați să-și folosească în mod inventiv forța imaginației prin jocuri lexicale sau asocieri libere de idei, prin construcția unor situații ficționalizate, descoperindu-și spontaneitatea și învățându-i să-și imagineze lumea de mâine ca să o poată schimba în mai bine pe cea de azi. Educația pentru solidaritate prin teatru, susține Mihaela Michailov în “Teatrul Pedagogiei Participative”, construiește colective de creație în care funcționează principiul *o cauză comună, pentru o acțiune care să ne reprezinte pe toți și să ne facă deplin conștienți de rolul nostru de cetățeni într-o societate pe care o putem schimba.*

Într-adevăr, a repeta împreună pentru un spectacol de teatru reprezintă pentru ei un act de solidarizare și de negociere colectivă a rolurilor în echipă, descoperind că dincolo de forța individuală a expresivității personale există forța colectivă a exprimării unor idei care activează lucrul cu și pentru celălalt. Autoarea amintește, în acest sens, de Festivalul de Teatru Tânăr ”Ideo Ideis”, care se întâmplă din 2006 chiar la Alexandria.

În concluzie, prin teatrul bine ales, tinerii pot deveni mai responsabili, mai implicați, mai toleranți, mai creativi, mai solidari. Este o motivație în plus pentru noi, profesorii, să-i determinăm prin intermediul școlii să iubească teatrul, să fie *actori* în comunitatea în care trăiesc și se formează.

Bibliografie:

1. Mihaela Michailov, *Educația artistică și culturală a publicului adolescent. Teatrul Pedagogiei Participative*, [www.Congresul Educatiei.ro](http://www.CongresulEducatiei.ro)

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Chirescu Loredana
Scoala Gimnaziala nr. 1 Mirzanesti

Educația interculturală promovează atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raportului „eu-celălalt” și a noțiunii de străin, recunoașterea și respectarea diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni și nu prin aplicarea polarității superior-inferior. De asemenea presupune promovarea unor politici școlare care să permită egalizarea șanselor în educație și a unor strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice.

Școala este principalul spațiu al învățării pluralității culturale prin prețuirea diversității, a notei distincte aduse de cultura fiecărui actor social participant. Ea trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, nu există valori superioare și inferioare, ci există valori specifice care trebuie judecate. În școală este necesară „modelarea” orgoliului etnic al majorității și întărirea încrederii în sine a minorității.

Educația interculturală nu trebuie să se limiteze în mod exclusiv la transmiterea unor conținuturi specifice în cadrul unei discipline particulare, consolidarea abordării sale interdisciplinare este fundamentală; nu poate fi concepută doar pentru mediul școlar, ci și în legătură cu extrașcolarul (familie, grupuri sociale, instituții, comunități, mass-media). Se remarcă și o schimbare a rolului profesorului, care depășește funcția de a comunica modele și programe, acesta trebuind să acorde o mai mare atenție spiritului de inițiativă și creativității, centrarea întregii acțiuni fiind pe elev.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie. Suntem diferiți, dar nu înseamnă că unul este mai bun decât celălalt, cu toții avem un potențial valoric egal. Toți avem o cultură asemănătoare dar în același timp și culturi diferite. Acestea țin de religiile noastre, de grupul nostru

etnic, de valorile politice, sociale, de familiile noastre. Unica posibilitate ca oamenii să devină solidari este recunoașterea și estimarea acestor diferențe și similitudini.

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic. Didactica contemporană promovează concepte și atitudini educaționale noi, menite să determine forme variate de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copiilor. Parteneriatul educațional este un astfel de concept care devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unități de învățământ, între acestea și diferite segmente ale societății. Inițierea și derularea de activități în parteneriat reprezintă o provocare pentru educatorul de astăzi, necesitând multă creativitate în concepere, dinamism în derulare, responsabilitate în monitorizare, flexibilitate în luarea deciziilor.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, Lucian, *Pași către școala interculturală*, Colecția Sanse Egale, Ed. Corint, 2000;
- Cucoș, Constantin, *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Ed. Polirom, Iași, 2000;
- Cucoș, Constantin, *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire*, Ed. Polirom, Iași, 2008;
- Hofstede, Geert, *Managementul structurilor multiculturale*, București, Ed. Economică, 1996;
- Malița, Mircea, *Zece mii de culturi, o singură civilizație*, București, Editura Nemira, 1998;
- *** *O nouă provocare pentru educație – Interculturalitatea*, Editura Polirom, 2001

INTERCULTURALITATEA IN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Gazdag Andra
Scoala Gimnaziala nr. 1 Mirzanesti,

Educația interculturală promovează atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raportului „eu-celălalt” și a noțiunii de străin, recunoașterea și respectarea diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni și nu prin aplicarea polarității superior-inferior. De asemenea presupune promovarea unor politici școlare care să permită egalizarea șanselor în educație și a unor strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice.

Școala este principalul spațiu al învățării pluralității culturale prin prețuirea diversității, a notei distincte aduse de cultura fiecărui actor social participant. Ea trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, nu există valori superioare și inferioare, ci există valori specifice care trebuie judecate. În școală este necesară „modelarea” orgoliului etnic al majorității și întărirea încrederii în sine a minorității.

Educația interculturală nu trebuie să se limiteze în mod exclusiv la transmiterea unor conținuturi specifice în cadrul unei discipline particulare, consolidarea abordării sale interdisciplinare

este fundamentală; nu poate fi concepută doar pentru mediul școlar, ci și în legătură cu extrașcolarul (familie, grupuri sociale, instituții, comunități, mass-media). Se remarcă și o schimbare a rolului profesorului, care depășește funcția de a comunica modele și programe, acesta trebuind să acorde o mai mare atenție spiritului de inițiativă și creativității, centrarea întregii acțiuni fiind pe elev.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie. Suntem diferiți, dar nu înseamnă că unul este mai bun decât celălalt, cu toții avem un potențial valoric egal. Toți avem o cultură asemănătoare dar în același timp și culturi diferite. Acestea țin de religiile noastre, de grupul nostru etnic, de valorile politice, sociale, de familiile noastre. Unica posibilitate ca oamenii să devină solidari este recunoașterea și estimarea acestor diferențe și similitudini.

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic. Didactica contemporană promovează concepte și atitudini educaționale noi, menite să determine forme variate de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copiilor. Parteneriatul educațional este un astfel de concept care devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unități de învățământ, între acestea și diferite segmente ale societății. Inițierea și derularea de activități în parteneriat reprezintă o provocare pentru educatorul de astăzi, necesitând multă creativitate în concepere, dinamism în derulare, responsabilitate în monitorizare, flexibilitate în luarea deciziilor.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, Lucian, *Pași către școala interculturală*, Colecția Sanse Egale, Ed. Corint, 2000;
- Cucoș, Constantin, *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Ed. Polirom, Iași, 2000;
- Cucoș, Constantin, *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire*, Ed. Polirom, Iași, 2008;
- Hofstede, Geert, *Managementul structurilor multiculturale*, București, Ed. Economică, 1996;
- Malița, Mircea, *Zece mii de culturi, o singură civilizație*, București, Editura Nemira, 1998;
- *** *O nouă provocare pentru educație – Interculturalitatea*, Editura Polirom, 2001

ROLUL EDUCAȚIEI NON-FORMALE ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚARE

Prof. Ghiță Neluța
Colegiul Romano-Catolic „Sf. Iosif” București

Învățarea nu se referă doar la procesul educațional. Un număr mare de experiențe de învățare se petrec în afara cadrului instituțional de învățare formală: în familie, bibliotecă, organizații și cluburi de tineret. Elevii participă la o mare varietate de activități desfășurate în afara sistemului educațional formal și acestea reprezintă modalități de învățare non-formală.

Educația formală este furnizată de către instituțiile școlare și este structurată și certificată, pe când educația non-formală este un proces educațional organizat la care elevii participă din proprie inițiativă și au un rol activ în procesul de învățare. Spre deosebire de educația informală, elevul este conștient de faptul că este implicat într-un proces de învățare. Educația non-formală le oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta abilitățile și competențele neincluse în sistemul formal de educație. Metodele folosite încearcă să le ofere tinerilor instrumentele necesare pentru dezvoltarea ulterioară. Învățarea este un proces permanent a cărui caracteristică principală este învățarea prin exercițiu, în care fiecare își dezvoltă abilitățile individual.

Educația formală furnizează accesul la valorile culturale, științifice, literare și artistice, la experiența umană, având un rol decisiv în formarea personalității umane, în concordanță cu aspirațiile individuale și sociale. Acest lucru permite achiziția de cunoștințe ca sistem care furnizează o structură metodică de exersare și dezvoltare a abilităților și deprinderilor umane. Ea reprezintă un instrument eficient de integrare socială. Totuși, educația non-formală și informală au rolul lor în dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor. Educația non-formală preia unele din sarcinile educației formale diversificând activitățile și stimulând motivarea elevilor. Educația non-formală nu implică învățarea nestructurată, ci este proiectată să creeze un mediu în care elevul poate să modeleze procesul de învățare.

Educația non-formală este uneori asimilată cu programele educative furnizate de agențiile neguvernamentale, cu activitățile educative de radio sau televiziune, altele cu programele de învățare individualizate. Ea se desfășoară de fapt ca o instituție educațională, care are un grad de independență și obiective diferențiate, cu participarea altor factori sociali, într-o relație de parteneriat cu școala.

Educația informală nu este organizată, ea reprezintă informațiile obținute individual din mediul înconjurător (natural, social, cultural) ca experiență de viață. Influențele informale cele mai puternice sunt cele din media, din viața de familie, din grupul de prieteni, colegi sau din partea instituțiilor culturale: muzee, teatre, biblioteci. Un exemplu de educație informală este modul în care copilul își însușește limbajul, prin ascultare și imitare. Același lucru se întâmplă atunci când părinții sau profesorii discută cu copiii experiențele personale din viața cotidiană. Evaluarea în educația informală se face în mod diferit, prin opiniile și realizările individuale și se bazează pe analiza comportamentală.

În prezent există o preocupare a societății pentru integrarea în sistemul educațional a tuturor celor trei forme de educație. Ele trebuie privite în contextul educației permanente. Educația nu se reduce la procesul de învățare din școală. De aceea, educația formală trebuie să funcționeze în colaborare cu educația non-formală și informală. Coordonarea celor trei tipuri de educație este o misiune dificilă și complexă datorită faptului că școala nu cunoaște toate evenimentele la care elevul ia parte în mediul în care trăiește. Extinderea și relaționarea mai stânsă între cele trei forme de educație. Școala nu poate ignora experiența elevilor dobândită în afara orelor.

Este normal ca educația formală, care se desfășoară într-un cadru organizat, să aibă cea mai mare influență, dar toate cele trei forme de educație aparțin actualității și răspund nevoilor reale ale educației. Sistemul formal de educație nu poate răspunde la toate provocările societății moderne și are nevoie de susținere din partea educației non-formale și informale. Educația informală este o metodă eficientă de comunicare și un instrument de integrare socială. De exemplu, elevii care își fac prieteni în mediul non-formal devin mai comunicativi. Un alt beneficiu al educației non-formale este acela că

se bazează pe alegerea personală. Atunci când elevii își aleg activitățile la care să participe, ei devin mai implicați în procesul de învățare și au ocazia să-și exercite și să-și dezvolte capacitatea de a lua decizii. Ei își dezvoltă aptitudinile interpersonale în context non-formal și învață cum să interacționeze cu colegii în afara clasei. Și motivația este stimulată atunci când lecțiile sunt aplicative, când elevii înțeleg contextul învățării, când dobândesc experiență prin experimentare. Din punct de vedere psihologic, elevii își dezvoltă implicarea, responsabilitatea, motivația, respectul de sine, toleranța, încrederea și creativitatea.

Educația elevilor nu este doar responsabilitatea școlii. Integrarea socială este determinată și de ceea ce elevii învață în context non-formal sau informal. Toate cele trei forme de educație se completează reciproc în beneficiul elevilor. Educația non-formală, ca și cea informală, contribuie la o abordare participativă, centrată pe elev. Acesta dobândește cunoștințe.

În cadrul unor activități comunicative, care îi dezvoltă încrederea de sine și îi asigură succesul. Învățarea este un proces permanent, care se desfășoară în instituțiile de învățământ și în viața cotidiană și care cuprinde toate cele trei forme de educație. Nici una dintre acestea nu poate fi neglijată, ci toate trei contribuie la formarea și dezvoltarea personalității elevilor.

Bibliografie

Cerkez M, Costea, O(coord.), Sarivan, L(2009), Educația nonformală și informală: realități și perspective în școala românească, Editura Didactică și Pedagogică, București

PARTICULARITĂȚILE PREDĂRII LIMBII ENGLEZE LA CLASELE MICI

Prof. Goicea Adriana
Școala Gimnazială „Șerban-Vodă”, București

Elevii aflați în clasele primare nu au o motivație proprie pentru studierea limbii engleze. Aceasta reprezintă doar o altă materie pe care trebuie să o învețe și nu înțeleg cât de importante sunt aceste lecții pentru ei. Dacă elevii percep ora ca pe o activitate distractivă este acceptabil, dar ei trebuie încurajați, chiar și la această vârstă, să își dezvolte interesul pentru studiu.

Fiind la începutul vieții de elev, copilului din clasele mici i se poate părea intimidant să se implice în activitatea de la clasă, așa că, pentru a-l încuraja, profesorul trebuie să creeze o atmosferă relaxată și distractivă la clasă. Cunoștințele care trebuie însușite sunt cele de bază, dar lecția poate fi creativă, permițând elevilor să se deplaseze prin clasă și să discute între ei. Elevii de la clasele mici reacționează cu entuziasm la cântece, mai ales dacă pot să cânte și ei și la jocurile active. Ei trebuie să primească permanent încurajare și feed-back pozitiv. Crearea unui mediu sigur, lipsit de stres poate face lecția o experiență de învățare plăcută.

Deoarece elevii pot să-și concentreze atenția pentru o perioadă scurtă de timp, exercițiile alese trebuie să fie scurte și amuzante. Profesorul trebuie să le creeze deprinderea de a asculta atunci când cineva vorbește și de a ridica mâna pentru a pune o întrebare sau a cere să răspundă. Acest lucru va face mai ușoară tranziția spre nivele superioare de învățământ. Un prim pas este ca elevii să înțeleagă

limbajul folosit la clasă, deoarece ei vor da un randament mai bun dacă au un comportament adecvat și înțeleg principiile de bază.

Accentul trebuie să se pună pe comunicare și pe dobândirea noțiunilor de bază ale limbii engleze. Elevii trebuie să exerseze pronunția diferitelor sunete ale limbii engleze, alfabetul și vocabularul legat de numere, culori și forme. Vocabularul trebuie introdus treptat și profesorul poate opta pentru studierea unor structuri simple, legate de realitatea cotidiană. Exersarea deprinderilor de audiere și de producere de mesaje orale îi va ajuta pe elevi să devină mai încrezători în capacitatea lor de a folosi limba engleză, chiar înainte de a ajunge la etapa cititului și scrisului.

La această vârstă nu este recomandabil să li se dea elevilor teme pentru acasă, dar evoluția elevilor trebuie urmărită iar elevii trebuie să conștientizeze ce au învățat și ce performanțe pot realiza și trebuie încurajați să se implice cât mai mult în activitățile de învățare. Atmosfera la clasă trebuie să fie relaxată iar elevii nu trebuie să se îngrijoreze pentru greșelile pe care le fac. Profesorul trebuie să proiecteze activități atractive, care să îi ajute pe copii să interacționeze și să folosească limba engleză. Recapitularea constantă și evitarea introducerii a prea multe noțiuni de vocabular o dată este de asemenea utilă. Elevii pot să nu își amintească ce li s-a predat data trecută, așa că repetiția este importantă. Cu cât elevii sunt expuși vocabularului mai mult timp, cu atât îl vor învăța mai repede, acesta fiind de fapt modul în care nativii învață limba, ascultându-i pe cei din jurul lor și îmbogățindu-și treptat vocabularul. Profesorul are un rol foarte important în a-i învăța pe elevi să învețe pe tot parcursul vieții. El poate să le insufle elevilor pasiunea pentru studiu prin crearea unor planuri de lecții care să placă elevilor, care să fie adaptate vârstei lor și care să le dezvolte capacitatea de învățare.

Regulile care trebuie respectate în clasă trebuie stabilite de la început, chiar de la prima oră de predare la clasa respectivă. Regulile trebuie prezentate într-o manieră pozitivă, spunând elevilor ce ar trebui să facă, nu ce nu ar trebui. De exemplu, alegem „Ridicați mâna dacă doriți să spuneți ceva” și nu „Nu fi nepoliticos” sau „Nu vorbi dacă nu e rândul tău”. Printre regulile caracteristice orelor de limbă engleză trebuie să se regăsească următoarele: Ascultă și privește profesorul în timp ce acesta vorbește; așteaptă până ți se spune să vorbești; fii punctual, nu-ți părăsi locul fără permisiune; fii pregătit pentru lecție cu carte, caiet și stilou. Profesorul trebuie să stabilească și consecințele încălcării acestor reguli și ale comportamentului neadecvat și să le aplice cu consecvență indiferent de situație. Această abordare va avea efecte pozitive asupra managementului clasei de elevi. Regulile trebuie reamintite elevilor la fiecare lecție, mai ales că în clasele mici au doar o oră de limba engleză pe săptămână.

Există multe metode de predare la clasele mici, dar ideal este să alegem o metodă care să placă elevilor, de exemplu jocul, iar copiii trebuie recompensați atunci când lucrează corect. Multe jocuri folosesc cartonașe, cum ar fi cele care cuprind imagini sau cuvinte sau chiar flashcards. Alte moduri distractive de a învăța engleza sunt cărțile de colorat în engleză și cărțile în engleză interactive. Profesorii pot găsi pe internet cărți în format electronic sau materiale audio care pot fi folosite la clasă sau individual de către elevi. Învățarea este facilitată de folosirea cântecelor pentru copii, prin intermediul cărora profesorii pot introduce teme cum ar fi părțile corpului, articolele de îmbrăcăminte și alt vocabular ușor de memorat.

Un element foarte important în predarea la clasele mici îl reprezintă adaptarea limbajului profesorului la clasă la nivelul de cunoștințe al elevului. Astfel, instrucțiunile, aprecierile și feedback-

ul trebuie făcute la nivelul de înțelegere al elevilor iar profesorul nu trebuie să ezite să folosească gesturile pentru a se face mai bine înțeles.

Profesorul trebuie să se asigure că elevii au înțeles instrucțiunile, deoarece uneori elevii ezită să își arate ignoranța în fața colegilor, de aceea acesta trebuie permanent să urmărească reacțiile copiilor și să verifice dacă aceștia știu ce au de făcut. Înțelegerea noțiunilor predate nu este un proces ușor, așa că elevii au nevoie de mai multe exemple, apoi de multe exerciții în care să folosească structurile predate. Ei trebuie să asculte și să repete elementele de limbaj de câteva ori, apoi să le exerseze individual sau împreună cu alți colegi. Profesorul trebuie să îi asigure că este normal să greșească, astfel încât elevii să nu se simtă presați să facă totul perfect de la prima încercare.

Profesorul trebuie să le arate copiilor ce au de făcut, să folosească gesturile mai mult decât cuvintele, deoarece indiciile vizuale pot exprima mai mult decât o avalanșă de cuvinte. De exemplu, în loc să enunțe :”Hai să învățăm diateza pasivă ”, profesorul va da exemple clare conținând structura respectivă, cu desene simple, imagini și gesturi semnificative.

În predarea la clasele primare, atunci când răspunsul elevului nu este corect, profesorul nu trebuie să spună, eventual pe un ton ridicat, că răspunsul e greșit, deoarece elevul se va simți jenat în fața întregii clase. El trebuie să apeleze mai mult la aprecierea pozitivă și să insiste asupra greșelii, nu a elevului. De exemplu, dacă elevul a pronunțat greșit un cuvânt, profesorul repetă cuvântul cu pronunția corectă, dar nu îl apostrofează pe elev.

Predarea la clasele primare implică folosirea jocului pentru ca elevii să poată exersa folosirea elementelor de limbaj predate. Trebuie evitată folosirea fișelor de lucru care conțin multe texte dar nu și imagini sau doar citirea și rezolvarea exercițiilor din manual. Prin diversificarea tehnicilor de lucru atenția elevilor va rămâne concentrată asupra lecției și predarea limbii engleze va fi o experiență plăcută atât pentru profesor cât și pentru elevi.

Bibliografie

Harmer, J. 2004. The Practice of English Language Teaching. London: Longman.
Larsen-Freeman, D. 1986. Techniques and Principles in Language Teaching. Oxford: Oxford University Press.

GRĂDINIȚA, FAMILY ȘI COMUNITATEA: PARTENERI IN EDUCAȚIE

Profesor învățământ preșcolar: Marin Florina Mirela
Școala Gimnazială Poroschia/ Grăd.cu P.P.Poroschia

„Cred că educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

John DEWEY

În declarația Universală a Drepturilor Copilului, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U, în noiembrie 1989, la care a aderat și România, se precizează într-un articol : „Copilul are dreptul să trăiască în familie și să fie înconjurat cu dragoste și înțelegere,..... el are dreptul la educație, la cultură, la cunoașterea tuturor valorilor umane și a valorilor spirituale”. Tot aici sunt precizate o serie de imperative care însoțesc drepturile copiilor, și anume: prietenie, dragoste, respect, solidaritate, pace, înțelegere, libertate. Prin urmare, **educația** este cea care desăvârșește ființa umană: „Omul nu poate deveni OM decât prin educație”, spune Imanuel Kant, educație pe care copilul o primește, desigur, în **familie**, în **grădinița** și de la **comunitate**.

În esența sa, copilul este o ființă în evoluție, o ființă a cărei activitate este apreciată după mediul familial în care se dezvoltă – mai tolerant sau mai sever, mai tandru sau mai aspru, mai calm sau plin de conflicte. Depășind starea de „atmosferă de familie”, trebuie să avem în vedere că în primă instanță familia este cea care răspunde trebuințelor elementare ale copilului: de afecțiune și de protecție. Aceasta constituie condiția **sine qua non** pentru ca această ființă fragilă să învețe să se construiască pe sine în raport cu ceilalți, să efectueze primele experiențe sociale și sentimentale.

Familia este ca o cetate ce are rolul primar de asigurarea apărării copilului în fața unor „agresiuni” din afară: lipsuri, experiențe dure cu mediul ambiental etc. Pentru ca treptat să-ți subțieze zidurile pe măsură ce copilul crește și devine mai rezistent, asigurându-i pregătirea și integrarea efectivă în viața socială. Prin excelență, mediu afectiv, familia constituie școala sentimentelor – copilul se simte iubit și deci are sentimentul de protecție, de siguranță. Simțindu-se membru al familiei se integrează în normele și regulile grupului, conformându-se autorității care se exercită asupra sa.

În competența educativă a părinților, coordonarea conducerii educației cu educatorii profesioniști, înțelegerea muncii realizate de ei, controlul și completarea sau corectarea acesteia sunt componente majore. Instituțiile de învățământ sunt și ele interesate de formarea părinților pentru participarea la activitatea lor, pentru înțelegerea caracterului științific al educației oferite și continuarea formării corecte a copiilor în familie.

Educatorilor le revine inițiativa și prima responsabilitate în educarea părinților ca parteneri ai lor în formarea copiilor. Aceasta nu este o sarcină ușoară pentru ei căci nu au o pregătire sistematică și solidă în acest sens. „deși nu au pregătire de consilieri de părinți și adesea le lipsește pregătirea de a fi educatori de părinți, poziția lor le permite să servească populația de părinți într-un singur fel. În limitele deprinderilor și rolurilor, educatorii trebuie să accepte provocarea din fiecare arie” - - apreciază realist situația B. Spodeck. De fapt, pregătirea inițială și continuă a educatorilor trebuie să formeze și acest tip de competență.

Parteneriatul dintre educatoare și părinții copiilor cu care lucrează reprezintă o arie strânsă, bine conturată a parteneriatului educativ. Calitatea lui este dependentă de existența nevoii de colaborare educativă a părinților sau de stimularea acestei nevoi de către educatoare, de

responsabilitatea și competența cu care educatoarele se angajează în acest parteneriat, de aducerea competenței de parteneriat a părinților la un nivel care să facă parteneriatul educativ funcțional, eficient, sub îndrumarea explicită și / sau implicită a educatoarei.

Pentru a putea proiecta un parteneriat performant și a-l evalua trebuie să-l înțelegem, să-l putem explica, să-i cunoaștem posibilitățile și limitele, variantele, fluctuațiile tipice. Pentru aceasta trebuie să determinăm caracteristicile factorilor umani implicați : copii educați, educatoare și părinți care influențează parteneriatul educativ precum și problemele tipice care fac necesar parteneriatul, modalitățile și nivelul de soluționare actuală a problemelor.

Într-o comunitate în care se dorește binele, progresul, bunăstarea cetățenilor ei, toate acțiunile sunt duse la îndeplinire printr-un efort unanim conjugat al factorilor care pot, trebuie și vor să intervină.

Pentru a se antrena într-o astfel de colaborare, educatoarele trebuie să își întocmească un plan managerial, cu obiective precise, plecând de la contextul social și de la premisele reformei în educația preșcolară, și să urmărească îndeplinirea acestora.

Consider un câștig pentru comuna noastră faptul că reprezentanții locali sunt atenți la toate problemele comunității și, în mod aparte, au o vădită deschidere și înțelegere față de problemele grădiniței; sunt oameni care înțeleg rolul și importanța grădiniței pentru destinul societății, ca fiind o investiție materială și spirituală pe termen lung în formarea unor oameni ai valorilor. De aceea, și noi, Grădinița de copii Poroschia ne-am propus armonizarea strategiilor de colaborare cu reprezentanții comunității locale și cu Inspectoratul Școlar, în vederea stabilirii unui parteneriat pentru îmbunătățirea condițiilor de desfășurare a procesului instructiv-educativ, peste ceea ce planurile de investiții alocate anual de către factorii decizionali și executivi pot include.

În cadrul parteneriatului, prin eforturile echipei de cadre didactice coordonatoare și prin mobilizarea și sensibilizarea Primăriei în a găsi sponsori, preocupările și dezideratele grădiniței au fost cunoscute și de câteva societăți comerciale care au contribuit, în baza unor contracte de sponsorizare și prin acțiune directă, la rezolvarea unor alte necesități : înlocuirea ferestrelor clasice, deteriorate și neetanșate cu tamplărie PVC și geam termopan ; procurarea mobilierului pentru copii ; așezarea de mochetă în sălile de grupă; procurarea de jucării noi și mai moderne; dotarea cu jocuri didactice necesare procesului de învățământ ; echiparea grădiniței cu material sportiv; daruri pentru copii la ocazii speciale (Paște,Crăciun,zile festive) etc.

Implicarea părinților a condus la conștientizarea rolului lor în educația intra- și extracurriculară la nivelul preșcolar și le-a suscitât dorința de a se implica mai mult, material și moral în realizarea tuturor acțiunilor propuse de cadrele didactice din grădinița. De exemplu, părinții sprijină educatoarele prin continuarea de fixare a cunoștințelor și în mediul familial prin stabilirea unui sistem unitar de cerințe; realizează imagini foto și video cu activități deosebite ale copiilor; sprijină personal și financiar deplasările copiilor la obiectivele turistice importante sau la spectacolele pentru copii; sunt atenți la toate nevoile grădiniței și sprijină cu ce pot ori de câte ori este nevoie. Prin implicare, părinții au înțeles mult mai bine rolul lor educativ și și-au însușit abilitățile educaționale necesare.

Prin reușita parteneriatului inițiat de noi, cadrele didactice, cu întreaga comunitate considerăm că adevăratul câștig este reprezentat, de fapt, de conturarea unui amplu elaborat profil socio-moral al copiilor prin focalizarea interinstituțională.

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul... Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală ”.

LECTURA POEZIEI LA ELEVII DE LICEU

Prof. ILIE RUXANDRA,
Liceul Tehnologic „Nicolae Bălcescu” Alexandria

Problema **lecturii** a fost dintotdeauna una dintre preocupările noastre centrale ca profesori de limba și literatura română. Programele școlare recomandă stimularea apetitului pentru citit și exersarea abilităților de lectură. Nu ostenim a cita vorbele pline de patos și de amărăciune ale cronicarului, că “nu este alta mai frumoasă și mai de folos zăbavă în viața omului decât cetitul cărților”. Voi prezenta în articolul de față câteva sugestii în legătură cu felul în care am putea îndeplini misiunea delicată și aventuroasă în care ne angrenează profesia noastră.

Trebuie găsite soluții pentru trezirea interesului pentru lectura literară, dar în mod special pentru poezie. În lumea în care trăim lectura poeziei te poate transforma într-un tip anacronic. Consider că studiul poeziei reprezintă principala cale de sensibilizare a tinerilor.

Experimentul despre care vreau să vorbesc a fost inițiat la începutul anului școlar trecut, la patru clase liceale. Ne-am propus redeșteptarea gustului pentru lectură, cultivarea plăcerii de a citi și a sensibilității estetice.

Mai întâi am încercat să obținem date/ informații de start, relevante pentru problematica abordată; în această **fază constatativă (preexperimentală)**, prin intermediul unui chestionar, am constatat neajunsurile, situația concretă, am formulat ipotezele pe care urmează să le testăm în cadrul unui experiment dirijat conștient spre schimbare, spre ameliorarea situației inițiale, în **faza experimentală propriu-zisă**.

Chestionarul a vizat atitudinea și preferințele de lectură ale elevilor. În urma centralizării datelor s-au constatat următoarele: a apărut foarte rar plăcerea identificată cu lectura; se pare că la vârsta adolescenței lectura se asociază cu obligațiile școlare, în mare parte; cărțile îmbogățesc vocabularul și provoacă imaginația, dar cer timp și efort care se investesc mai degrabă în alt fel de distracții. Elevii declară între lecturile lor preferate revistele. Totuși, cei mai mulți citesc proză și foarte puțini identifică lectura cu o pasiune. Foarte puțini manifestă interes pentru poezie. În ansamblu, reiese că elevii nu prea citesc cât ar trebui, ar citi poate, mai mult, dacă n-ar fi siliți s-o facă în regim de urgență și sub presiunea unui control de multe ori opresiv.

A urmat **experimentul propriu-zis**, adică în ce mod încercăm să schimbăm neajunsurile constatate, ce schimbări propunem pentru ameliorarea situației constatate.

Suntem noi, profesorii, pregătiți să aplicăm metodele cele mai eficace pentru a cultiva plăcerea de a citi poezie?

Studiul activ și interactiv al limbii și literaturii române impune din ce în ce mai multe metode “noi”, moderne, precum: învățarea prin descoperire, problematizarea, brainstormingul, studiul de caz, lucrul în echipă, jocul de rol, discuții în grup, ca și alternativele acestora, precum Philipps 6-6, metoda Frisco, metoda 6-3-5, cubul, mozaicul, buzz-group, știu/ vreau să știu/ am învățat, metoda piramidei și, nu în ultimul rând, studiul individual, cu variantele acestuia, lucrul cu manualul, comunicare/ învățare prin reflecție, interiorizare. Am folosit aceste metode în timpul lecțiilor de literatură la elevii de liceu în timpul unui semestru.

A urmat **etapa postexperimentală** când am înregistrat modificările produse față de situația inițială. Li s-a dat elevilor o listă de lectură și s-a realizat la ora de literatură un exercitiu care a constatat în aranjarea pe o masă portabilă a volumelor din lista dată. Cerința adresată elevilor a fost aceea de a alege câte o carte motivând alegerea făcută. În general, ei invocă varii motive, care ne arată faptul că aspectele principale ale prelecturii sunt: titlul, examenul ambalajului, autorul, vecinătățile, indicațiile primite indirect despre text etc. Reținem câteva dintre motivațiile elevilor: “Am ales

această carte pentru că aparține editurii Polirom, care este una dintre cele mai bune la ora actuală”; “îmi place autorul, am mai citit și alte romane ale aceluiași autor- Kundera...”; “am ales această carte (“Romanul adolescentului miop”) deoarece are un titlu interesant”, etc.

În urma observării elevilor, am constatat următoarele: manifestă un mai mare interes, față de chestionarul inițial, pentru autorii și operele care presupun studiul la clasă; lăsați să răsfoiască și să citească fragmente din volumele alese, cei care aleg autori și opere obligatorii mărturisesc faptul că relectura le-a trezit sentimentele puternice.

Pentru a avea o imagine asupra relației elev - textul literar am aplicat o **fișă de evaluare**. Li s-au propus elevilor texte poetice la prima vedere din lirica românească modernă. Fișele de evaluare au vizat înțelegerea fragmentelor citite și au fost inspirate de metoda jocului de rol adaptat; îi obligă pe elevi să reacționeze în diverse moduri în urma lecturii textului sau fragmentului de text poetic. Există astfel fișe care poartă numele “Sintetizatorul”, “Interogatorul”, “Ilustratorul”, “Conectorul”.

Interpretând fișele completate de elevi la sfârșitul experimentului nostru, am constatat: pentru 35% dintre aceștia, atitudinea față de text a fost negativă. Pentru restul de 65%, se poate vorbi de o atitudine pozitivă, enunțurile au fost formulate clar, unele au fost laconice, însă au transmis ideii, textul a produs emoții.

Conform rezultatelor obținute în urma rezolvării fișelor de evaluare din finalul experimentului, considerăm că, în parte, obiectivele experimentului au fost realizate. Au fost proiectate și experimentate strategii de instruire (metode, mijloace, forme de organizare a activității) în vederea sporirii interesului pentru lectura poeziei. Am găsit, credem noi, modalități de creștere a eficienței actului de predare- învățare-evaluare a textului poetic.

Bibliografie:

Coord. Barboi, Constanța, *Metodica limbii și literaturii române în liceu*, E.D.P., București, 1983.
Didactica limbii și literaturii române. Perspective, nr. 2/2003, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca.

BULLYING – UL ÎN ȘCOALA ROMÂNEASCĂ

Prof.Hagiu Violeta Alina
Liceul Tehnologic Emil Racoviță
Roșiori de Vede

În unitățile școlare, crește, de la o zi la alta, un fenomen care promovează un comportament violent în rândul copiilor, cunoscut și sub numele de bullying. Potrivit unui studiu al Fundației „Salvați Copiii”, în 2016, în școlile românești, 3 din 10 copii au fost amenințați cu bătaia de colegi, iar unul din patru copii a fost umilit în fața colegilor. Aproximativ 70% dintre elevi au spus că au fost măcar o dată martorii unei situații de hărțuire în clasa lor, dar și în grupul lor de prieteni, ceea ce arată că bullyingul nu vizează doar grupuri largi sau necunoscute de copii, ci apare și în acele grupuri în care ne așteptăm ca relațiile de prietenie și cooperare să fie strânse. În urma studiului, s-a constatat că bullyingul nu înseamnă numai un comportament agresiv în viața reală a copiilor, ci și în cea virtuală. Astfel, peste 60% dintre elevi au mărturisit că s-au întâlnit în mediul virtual cu mesaje care i-au umilit sau care i-au rănit, potrivit csid.ro.

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil, de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către

colegii care îl strigă într-un anume fel sau îi distrug lucrurile. Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice.

Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă. Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în mass-media, etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.

Bullying-ul reprezintă o formă de abuz emoțional și fizic, care are trei caracteristici:

Intenționat – agresorul are intenția să rănească pe cineva;

Repetat – aceeași persoană este rănită mereu;

Dezechilibru de forțe – agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Cazurile de bullying implică cel puțin un agresor și o victimă, iar, în unele cazuri, există și martori.

Agresorul vrea să fie cel mai cool rănindu-i, intimidându-i sau jignindu-i pe cei din jurul său. Este temperamental, inflexibil, încrezător și nu îi place să accepte regulile. De cele mai multe ori nu are empatie și chiar se bucură că produce durere celorlalți. Dorește să domine și să-i controleze pe ceilalți, exagerează în situații obișnuite. Agresorul abuzează de putere pentru a-i răni pe ceilalți, deliberat și în mod repetat.

Victima (persoana agresată) este copleșită de teamă. Unii elevi sunt predispuși să fie abuzați din cauză că sunt „diferiți”. De cele mai multe ori, victimele agresorilor sunt elevii care au următoarele caracteristici: supraponderali sau subponderali, sunt scunzi sau prea înalți, au abilități sociale scăzute, au puțini prieteni sau nu au prieteni, sunt inteligenți, talentați, sunt săraci sau bogați, au slabe abilități sportive, sunt persoane noi din grup, au religie sau rasă diferită, au dizabilități fizice, au părinți divorțați, sunt pur și simplu „diferiți” de ceilalți.

Spectatorul sau martorul este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el/ea o victimă. Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic. De foarte multe ori, spectatorii pasivi formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate. Astfel, el este încurajat să continue comportamentul agresiv. Spectatorul însă poate avea un rol important în oprirea agresiunii.

Expunerea la violență a unei persoane poate duce mai departe la alte fenomene de bullying, atât din partea agresorului, cât și din partea celui agresat. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare.

Psihologii sunt de părere că primul factor care conduce la un astfel de comportament este legat de mediul familial, de cele mai multe ori copilul reproduce cu semenii săi ceea ce vede acasă, la părinți. Al doilea factor major ține de școală și de faptul că școlile din România au ca valoare principală competitivitatea și ierarhia și în mică măsură încurajează toleranța între copii și astfel, comportamentele de bullying apar cu foarte mare ușurință. În plus, regulamentele de funcționare prevăd metode de intervenție în astfel de cazuri, nu și de prevenire a abuzurilor de orice fel din mijlocul școlilor.

Prin definiție, bullying-ul este ceva ce se repetă sistematic în viața unui copil. Putem discuta despre bullying fizic, verbal, sexual sau psihic. Nedepistat la timp, bullying-ul poate lăsa traume și repercusiuni ireversibile asupra adaptabilității copilului în societate.

Cele mai severe consecințe pentru copilul-victimă țin de apariția tulburărilor din sfera anxios-depresivă, cel mai adesea acești copii ajung să intre într-un episod depresiv. În cazul celor mai vulnerabili, apare și ideea de suicid, bullying-ul fiind unul dintre cei mai puternici factori de risc

pentru apariția suicidului la vârsta adolescentului. O altă consecință este refuzul de a merge la școală și atunci, cei din jur își dau seama că este ceva în neregulă.

Nu trebuie neglijat nici copilul care agresează. Studiile arată că 25% dintre copiii care fac bullying evoluează către diagnostic cu tulburări de conduită la vârsta adolescenței, mici delicvenți care își transformă agresivitatea fizică și verbală în strategie de comportament.

Cele mai multe beneficii în ceea ce privește eliminarea bullying-ului le-ar aduce schimbarea mentalității de la o vârstă cât mai fragedă. Acest lucru se realizează însă printr-un plan pe termen mai lung ce ia în calcul următoarele: Suplimentarea numărului de consilieri în școli; multor copii le este frică să povestească acasă despre astfel de abuzuri, fie dacă au fost ei victime sau doar dacă au fost martori; Formarea cadrelor didactice în acest sens pentru că nu este suficient doar cursul de psihopedagogie pe care profesorii îl au; Metode non-formale de educare anti-bullying, cum ar fi jocurile de rol, prin care copiii să înțeleagă și să conștientizeze consecințele grave pe care le poate avea; Abordarea subiectului la orele de dirigenție din școli ori în cadrul orei de Consiliere și Orientare; Organizarea de seminarii și dezbateri libere, întâlniri cu psihologi sau persoane care au fost parte a fenomenului bullying și care au reușit să depășească situația, ca exemplu de bună practică; Anunțarea imediată, de către elevi, a unui adult (profesor, director, învățător, consilier școlar, mediator școlar, supraveghetor/părinte) ori de câte ori este constatat un act de bullying asupra unui coleg.

Școala este micro-universul social în care copiii primesc primele lecții de viață în afara familiei. Vorbim despre validare, acceptare, empatie...dar, din păcate vorbim și despre teamă, rușine, respingere. De cele mai multe ori, încărcarea negativă de la școală reverberează și acoperă emoțiile pozitive, ambiția și potențialul copiilor.

Cu toții ne dorim ca școala să rămână mediul sigur în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie primează. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relațiile definitorii pentru viitorul lor.

BIBLIOGRAFIE:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Bullying>

<http://www.unicef.ro/media/fenomenul-bullying-cum-il-depistam-si-cum-il-combatem-pentru-scoli-mai-sigure/>

<http://www.mediafax.ro/social/bullying-ul-un-fenomen-in-crestere-in-scoala-romaneasca-ne-crestem-copiii-cu-palma-la-fund-cu-etichete-puse-in-frunte-3-din-10-elevi-sunt-amenintati-cu-bataia-de-colegi>

APLICABILITATEA CUNOSTINTELOR MATEMATICE PRIN ACTIVITATI CROSS-CURRICULARE

Mirancea Georgiana
Scoala Gimnaziala nr 1 Mirzanesti, jud. Teleorman

Motto: Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.''

Maria Montessori

Matematica s-a cristalizat ca știință deschisă, capabilă de un progres permanent, de o perpetuă aprofundare, descoperire și creare a unor teorii noi. Dezvoltarea rapidă a științei, a acumulării în ritm tot mai intens a informațiilor, impun dezvoltarea culturii matematice, care trebuie să-și facă loc tot mai mult în cultura generală a unui om. Ca atare, încă din clasele mici se impune stimularea intelectului, a gândirii logice, a judecății matematice la elevi, încât să devină o disciplină plăcută, atractivă, convergentă spre dezvoltarea raționamentului, creativității și muncii independente.

Încă din primii ani de școală, copiii trebuie să învețe (ca atitudine generală) și învățați cum să învețe (ca deprindere, de timpuriu, cu munca independentă, cu diferite tehnici de muncă intelectuală). Activitatea învățătorului își face simțită prezența întotdeauna, fie chiar și indirect, legată de îndrumarea activității elevilor. Predarea nu are sens decât în măsura în care determină un efort corespunzător de învățare din partea elevilor. Cheia învățării este deplina angajare a elevului în actul învățării.

Învățarea este un act personal care cere participare personală. Problema esențială de care depinde producerea învățării eficiente este cea a implicării, a angajării celui care învață în actul învățării. Definitiv pentru metodele activ-participative este capacitatea acestora de stimulare a participării active și depline, fizic și psihic, individuale și colective a elevilor în procesul învățării.

Scopul învățământului matematic nu se reduce la latura pur informativă, ci vizează cultivarea raționamentului, spiritul de receptivitate, formarea gândirii logice, definirea clară și precisă a noțiunilor, adaptarea creatoare la cerințele vieții sociale. Toate cunoștințele dobândite trebuie să aibă legătură directă cu viața, pentru că au o utilitate practică. Nouă, învățătorilor, ne revine rolul de a organiza activitatea de învățare prin acțiuni care leagă cunoștințele de practică.

Modalitățile de realizare a caracterului practic-aplicativ în predarea la cls.I-IV sunt multiple: învățarea centrată pe elev; abordarea stilurilor de predare (vizual, auditiv, practic/kinetic); abordarea conținuturilor din perspectiva metodelor activ-participative; aplicarea pe scară tot mai largă a jocului didactic; predarea integrată (interdisciplinară, pluridisciplinară, transdisciplinară); învățarea în cooperare; desfășurarea unor lecții cu ajutorul computerului.

Mulți copii întâmpină dificultăți în învățarea matematicii pentru că nu-și însușesc la timp aceste noțiuni. Important este ca învățătorul să respecte latura practică a matematicii. Odată cu însușirea noțiunilor matematice prin efort intelectual elevul învață și anumite tehnici de investigare și rezolvare cu caracter tot mai general.

Prin modelare, joc didactic, problematizare, învățarea prin descoperire elevul este pus în situația de a căuta, a descoperi, de a rezolva situații noi, neînvățate anterior. Acestea privesc atât activitatea elevului cât și pe cea a învățătorului.

Activitățile practice se impun datorită reperelor psihologice ale vârstei școlarului mic: gândire dominată de concret; surprinde permanența, invarianța; gândire tot mai flexibilă; peceperea globală a lucrurilor; descompunerea și recompunerea reprezentărilor care sporesc puterea imaginativă; memorie logică și voluntară; volumul atenției încă redus.

Bibliografie:

1. Mihail Roșu – „Metodica predării matematicii în ciclul primar”
2. Miron Ion, Ion Radu – „Didactica modernă”, Ed. Dacia
3. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița – „Psihologie școlară”, Ed. Polirom, Iași
4. Reviste - *Învățământul primar*
www.didactic.ro

PAȘTELE-ÎNVIEREA DOMNULUI

Profesor : Bolog Ionuț
Școala Gimnazială Drăgănești Vlaşca

Paștele este o sărbătoare religioasă anuală de primăvară cu semnificații diferite, întâlnită în iudaism și creștinism. Cuvântul Paști provine în limba română din forma bizantino-latină Pastihae a cuvântului de origine ebraică Pasah („a trecut”), poate moștenit de evrei de la egipteni. Evreii numesc Pesah (Paște) — sărbătoarea libertății sau a azimilor, — sărbătoarea lor anuală în amintirea evenimentelor relatate în Biblie ale trecerii prin Marea Roșie și a eliberării lor din robia Egiptului (Ieșirea XII, 27), care se prăznuiește la 14 Nisan și coincide cu prima lună plină de după echinocșiul de primăvară. Paștile reprezintă una dintre cele mai importante sărbători anuale creștine, care comemorează evenimentul fundamental al creștinismului, Învierea lui Iisus Hristos, considerat Fiul lui Dumnezeu în religiile creștine, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare. Data de început a Paștelui marchează începutul anului ecleziastic creștin.

Paștele creștin are o durată de 40 de zile, cuprinsă între sărbătoarea Învierii Domnului (prima duminică de Paști) și sărbătoarea Înălțării Domnului, care se celebrează la 40 de zile de la Înviere, într-o zi de joi. Primele 3 din cele 40 de zile pascale sunt zile de mare sărbătoare. Sărbătoarea Paștelui este precedată de o lungă perioadă de post, în care se comemorează evenimentele premergătoare Învierii Domnului. Ultima săptămână din Postul Mare, numită Săptămâna Patimilor, începe în Duminica Floriilor, când se sărbătorește intrarea lui Isus Hristos în Ierusalim, și se sfârșește în Sâmbăta Mare. Este săptămâna în care sunt comemorate patimile lui Iisus, răstignirea și moartea Sa din Vinerea Mare. Paștile reprezintă una dintre cele mai importante sărbători anuale creștine, care comemorează evenimentul fundamental al creștinismului, Învierea lui Iisus Hristos, considerat Fiul lui Dumnezeu în religiile creștine, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare. Data de început a Paștilor marchează începutul anului ecleziastic creștin. Există unele culte creștine care nu sărbătoresc Paștile.

Noul Testament leagă Cina Cea de Taină și crucificarea lui Iisus de Paștele evreiesc și exodul din Egipt. Iisus s-a pregătit pe el însuși și pe discipolii săi pentru moartea Sa în timpul Cinei, dând mesei de Paștele evreiesc un nou înțeles. El a identificat pâinea și cupa de vin ca simbolizând corpul Său care va fi sacrificat curând și sângele Său care urma să fie vărsat. În Întâia epistolă a lui Pavel către corinteni a Sfântului Apostol Pavel, Capitolul 5, El spune: “Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat; căci Paștile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi.”, făcând referire la tradițiile Paștelui evreiesc și identificându-se cu mielul Pascal.

O interpretare în Evanghelia după Ioan este că Iisus, ca miel Pascal, a fost crucificat aproape în același timp cu sacrificiul ritual al mieilor în templu, în după-amiaza celei de a 14-a zi de Nisan. Această interpretare este inconsistentă cu cronologia din Evangheliile sinoptice. Se presupune că “pregătirea Paștelui” din Sfânta Evanghelie după Ioan, Capitolul 19, se referă literar la cea de a 14-a

zi de Nisan (Ziua Pregătitoare pentru Paște) și nu în mod necesar la ziua de vineri, Ziua Pregătitoare pentru Sabat[5] și că “mâncarea de Paște” din Sfânta Evanghelie după Ioan, Capitolul 18, se referă la mâncarea mielului pascal, și nu la mâncarea niciunuia din sacrificiile făcute pe perioada Zilelor Pâinii Nedospite.

Cel mai răspândit obicei creștin de Paști este vopsirea de ouă roșii, a căror prezență este obligatorie pe masa de Paști, deși în prezent se vopsesc ouă și de alte culori (verzi, albastre, galbene etc.). În folclorul românesc există mai multe legende creștine care explică de ce se înroșesc ouă de Paști și de ce ele au devenit simbolul sărbătorii Învierii Domnului. Una dintre ele relatează că Maica Domnului, care venise să-și plângă fiul răstignit, a așezat coșul cu ouă lângă cruce și acestea au fost înroșite de sângele care picura din rănilor lui Iisus.

Cu ocazia acestei sărbători, gospodinele fac mai multe feluri de mâncare tradițională: pască, drob, cozonac.

În ziua de Paști toți membrii unei familii trebuie să ciocnească ouă roșii. Se spune că din primul ou ciocnit în ziua de Paști trebuie să mănânce toți membrii familiei pentru a fi întotdeauna împreună. În noaptea de Paști, la miezul nopții, oamenii merg la Biserică unde se ține slujba de vecernie ce are loc în Sâmbăta Mare, ziua dinaintea Paștelui. La miezul nopții, creștinii cântă împreună cu preoții „Hristos a Înviat!”. Slujba de Înviere se încheie dimineața, dar cei mai mulți oameni pleacă după ce au luat Lumina Sfântă. De la slujbă, creștinii trebuie să plece cu lumânarea aprinsă și să meargă așa cu ea până acasă, unde, după ce fac semnul Crucii, o sting în pragul de sus al ușii de la intrarea în casă. Lumina de Paște se ia, deoarece simbolizează lumina care ne luminează pe noi și spațiul în care trăim.

Creștinii trebuie să prăznuiască sărbătoarea aceasta, atât de mare și de luminată, a Învierii Domnului, nu numai cu prisos de bucurie, ci și cu prisos de evlavie.

METODE MODERNE UTILIZATE IN CADRUL DLC

**Prof.inv.presc.:Vlad Monica Mariana
Gradinia cu P.P.Poroschia**

Metodele interactive prezintă un set de metode active și o serie de activități și jocuri desfășurate cu scopul de a stimula învățarea și dezvoltarea individului. Aceste noi metode interactive se bazează pe colaborarea dintre copii în timpul unei activități, oferă o nouă experiență interrelaționând în grupuri de învățare activă, aceea de a studia, investiga și căpăta încredere în capacitățile individuale ale fiecăruia.

Respectivul ansamblu de metode moderne reprezintă acea noutate, acea schimbare binevenită în învățământul românesc, schimbare care ne oferă posibilitatea să descoperim noul și să ținem pasul cu educația europeană. Nevoile și cerințele tinerelor generații de copii ne pretind nouă dascăliilor o altfel de abordare a activităților instructiv-educative și care, se pare, are rezultatele scontate. Aceste metode implică o schimbare de atitudine și tact din partea cadrelor didactice, care trebuie să își adapteze stilul lor de muncă în funcție de particularitățile tipului de copil cu care intră în contact. În general, metodele interactive stimulează comunicarea, activează copiii și formează capacități cum ar fi: spiritul critic constructiv, independența în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe de rezolvare a sarcinilor de învățare.

Obiectivele metodelor interactive sunt:

- Formarea și promovarea unor calități care au la bază atitudini și comportamente democratice;
- Însușirea unor cunoștințe, abilități, comportament de bază în învățarea eficientă a abilităților practice;

- Promovarea unei activități didactice moderne centrate pe demersurile intelectuale interdisciplinare și afectiv-emoționale;
- Implicarea activă și afectivă a copiilor pentru stimularea gândirii productive divergente;
- Focalizarea strategiilor pe promovarea diversității ideilor;
- Formarea unui sistem de capacități;
- Comunicarea pe baza unei tehnologii informaționale interactive, moderne;
- Formarea deprinderii copiilor de a găsi singuri informații, de a aplica cunoștințele în diferite situații, de a conștientiza stilurile de învățare pe care le preferă.

Implicarea activă a copiilor într-o activitate este necesară și esențială. De aceea, metodele moderne sunt prioritare în această activitate, deoarece aduc noutate, trezesc curiozitate, grupează cunoștințele și reprezentările copiilor pentru a învăța lucruri noi sub o formă mai atractivă și mai captivantă pentru preșcolari.

Cerința esențială a unei educații progresiviste, după cum afirmă Piaget, este aceea de a asigura o diversificare a metodologiei folosite bazate pe îmbinarea activităților de învățare și a celor de muncă independentă cu activitățile de colaborare, de învățare în grup.

Aplicarea acestor metode solicită din partea copiilor un efort intelectual susținut, deoarece aceștia sunt puși în situația de a emite idei, de a găsi soluții pentru problemele nou apărute. Pentru a fi accesibile și atractive pentru copii, aceste metode se desfășoară sub forma unor jocuri cu reguli.

Prin folosirea diversificată a ansamblului de metode, educatoarea urmărește ca monotonia, plictisul, rutina să dispară, deschizând în orizontul copilului dorința de învățare într-un mod eficient, creativ și plăcut pentru el. Conștientizarea faptului că metodele interactive sunt eficiente în activitatea instructiv-educativă oferă cadrelor didactice pârghii pentru obținerea unor performanțe necesare într-un sistem educațional de nivel european. Interactivitatea presupune dinamism, energie, comunicare, relaționare, colaborare, satisfacție, toate făcându-se cu foarte multă plăcere și inițiativă.

În cadrul domeniului experiențial Limbă și comunicare, educatoarele pot să utilizeze o gamă destul de vastă din metodele moderne. Pentru acest fapt trebuie să amintim categoriile de metode interactive. Acestea sunt: metode de predare, învățare, metode de fixare, consolidare și evaluare, metode de creativitate, metode de rezolvare de probleme și metode de cercetare. Alegerea metodelor pentru fiecare activitate de educarea limbajului în parte se face cu multă atenție din partea cadrului didactic și care trebuie să fie în concordanță cu tipul de activitate aleasă. Acestea au câteva caracteristici, și anume: sunt centrate pe copii, permit comunicarea multidirecțională, pun accentul pe dezvoltarea gândirii, formează aptitudini și deprinderi. Încurajează participarea copiilor, inițiativa și creativitatea, dar oferă și posibilitatea colaborării avantajoase între dascăl și preșcolar.

Metodele interactive oferă preșcolarilor posibilitatea de a acționa și de a lua inițiativă în activitățile propuse fără să le fie teamă și fără să fie șovăitori. Lasă copiilor posibilitatea să fie creativi, să ia deciziile la momentul oportun, să se manifeste într-un mod cât mai firesc, nemaiexis-tând rigurozitatea și strictețea „verigilor” din cadrul activităților clasice. Totodată, aceste metode permit preșcolarilor să asimileze sau să-și consolideze concepte sau deprinderi prin stimularea lor de a afla informații interesante pentru cunoașterea a ceea ce îi înconjoară și îi ridică semne de întrebare.

Bibliografie :

Lăzărescu Păiși Mihaela, Ezechil Liliana, (2011), *Laboratorul preșcolar*, Editura V & I INTEGRAL, București

Mitu Florica, Antonovici Ștefania, (2005), *Metodica activității de educare a limbajului în învățământul preșcolar*, ed. a 2 a, revizuită, Editura Humanitas Educațional, București

STRATEGII DIDACTICE IN EDUCATIA TIMPURIE

Profesor invatamant prescolar Pirjol Monica
Gradinita cu P.N Calinesti

Un învățământ care se vrea integrat în Uniunea Europeană urmărește individualizarea instruirii copiilor, tratarea diferențiată, încurajarea celor care au nevoie de ajutor, proiectarea strategiilor de stimulare a interesului copiilor pentru afirmarea de sine și pentru instruirea conform nevoilor și capacităților fiecăruia pregătirea de nivel superior a educatorilor care să le permită înțelegerea complexă a situațiilor de învățare. Învățământul preșcolar actual urmărește abordarea integrală a copilului și a educației sale, nediscriminarea educației, implicarea familiei și a comunității în educația copilului, dezvoltarea politicilor educative de responsabilizare, precum și dezvoltarea organismelor societății civile care să promoveze alternative educaționale specifice vârstei.

Reforma sistemului de învățământ are ca obiective schimbarea mentalității și formarea unor dascăli flexibili; gândirea educației formale ne impune și ne obliga să schimbăm relația cu copiii și între copii, promovând sprijinul reciproc și dialogul constructiv prin noi strategii.

Noul, necunoscutul, căutarea de idei prin metodele interactive conferă activității „mister didactic” se constituie ca o aventură a cunoașterii în care copilul e participant activ pentru că el întâlnește probleme, situații complexe pentru mintea lui de copil dar în grup, prin analize, dezbateri, descoperă răspunsurile la toate întrebările, rezolvă sarcini de învățare, se simte responsabil și mulțumit în finalul activității. Astfel efortul copiilor este unul intelectual de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a altor demersuri intelectuale interdisciplinare decât cele clasice prin studiul mediului concret și prin corelațiile, elaborate interactiv, în care copiii își asumă responsabilitatea și verifică soluții, elaborează sinteze în activități de grup, intergrup, individual în perechi. Ideile grupului au încărcătura afectivă și originalitate atunci când respectă principiul flexibilității.

Lumea în care trăim se schimbă și odată cu ea educația; sursele de informare pentru adulți și copii sunt multe încât pentru cei atrași de nou, de spectaculos, una pare mai atractivă decât alta.

Copiii primesc prin diferite „căi”, canale, prea multe informații pe care nu le rețin și nu au nici capacitatea de selecție a acestora. Unul din obiectivele concrete ale reformei în învățământul românesc este și reevaluarea conținuturilor de predare-învățare, conținuturi care implică convertirea învățământului dintr-unul preponderent reproductiv într-unul în esență creativ.

Conținuturile sunt orientate spre copil și se adresează nouă, educatoarelor, care avem posibilitatea să ne punem în valoare creativitatea și libertatea de a alege tema și mijloacele de realizare în funcție de specificul grupei, grădiniței și al comunității locale.

Noile unități de învățare propuse de programa actuală pentru învățământul preșcolar au în vedere simplificarea activităților în ceea ce privește bogăția informațiilor abordate în cadrul fiecăreia cât și din perspectiva organizării acestora.

Prin metodele interactive, de grup copiii își exersează capacitatea de a selecta, combina, în viață lucruri de care vor avea nevoie în viața de școlar și de adult. Însă conexiunile pe care le fac aceștia uimesc mintea unui adult.

Stimularea creativității copiilor este favorizată de metodele interactive, copiii descoperă o nouă experiență, interrelaționăm în grupuri de învățare activă aceea de a studia, investiga și capătă încredere în capacitățile individuale și ale grupului.

Situațiile de învățare rezolvate prin metodele interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj,

comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment critica comportamentul, ideea, fapta nu critica personajul din poveste sau copilul, adultul.

După fiecare metoda aplicată se pot abține performante pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înțeleg și observă că implicarea lor este diferită, dar încurajați își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup, să aibă răbdare cu ei, exersând și toleranța reciprocă.

Și educația integrată este o modalitate nouă, o strategie modernă, iar conceptul de activitate integrată se refera la o activitate în care se abordează metoda în predarea, învățarea cunoștințelor îmbinând diverse domenii de formare a comportamentelor și abilităților preșcolarității.

Aceasta manieră de organizare a conținuturilor învățământului este oarecum similară cu interdisciplinaritatea în sensul că obiectul de învățământ are ca referință nu o disciplină științifică ci o tematică unitară, comună mai multor discipline, dar nu trebuie să facem confuzie între cele două concepte și să identificăm interdisciplinaritatea (ca o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii) și integrarea (ca o idee sau un principiu integrator care rupe granițele diferitelor categorii de activități și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă de educatoare ori de copii.

Integrarea presupune revenirea în același loc, în aceeași activitate a mai multor activități de tip succesiv care conduc la atingerea obiectivelor propuse, la însușirea conținuturilor, la realizarea în practică a proiectului didactic propus fiind o strategie ce presupune reconsiderări radicale nu numai în planul conținuturilor ci și în ambianța predării și învățării.

Predarea tematică se concretizează printr-o planificare pe termen lung sau scurt care reflectă relațiile dintre tema propusă, domeniile de cunoaștere și centrele de cunoaștere. Această planificare trebuie să fie flexibilă, deschisă, adaptării la evenimentele speciale și presupune capacitatea educatoarei de adaptare la schimbările care pot interveni, determinate de interesele copiilor.

Educația integrală permite realizarea tematicii astfel încât copiii acumulează informații își satisfac interesele, participă prin implicare atât efectivă cât și afectivă prin antrenarea unor surse cât mai variate, prin prezentarea conținutului cu ajutorul experiențelor diverse, exersării tuturor analizatorilor, al învățării prin descoperire. Fiecare partener în educație își are rolul său în conturarea unei clase echilibrate, asigurând o organizare participativă care include sau presupune un climat deschis, agreabil, senin, în care disciplina este realizată cu copiii, situațiile de învățare se bazează pe experiențe și încercări, pe stabilirea legăturilor de cauzalitate. Activitățile integrate sunt cele prezente în planificarea calendaristică, proiectate conform planului de învățământ, orarului aferent nivelului de vârstă, susținute de experiența cadrului didactic. Scenariul educatoarei îi orientează pe copii să opteze pentru diverse centre care oferă posibilitatea alegerii domeniilor de învățare și a materialelor. Varietatea acestora încurajează copiii să manifeste, să observe, să gândească, să exprime idei, să interpreteze date, să facă predicții, să-și asume responsabilități și roluri în microgrupul din care fac parte.

O analiză comparativă între tradițional și noile metode arată că multe schimbări constau în faptul că îl plasează pe copil în procesul educativ după cum urmează: în aceste demersuri locul primordial îl ocupa copilul de la sugerarea temei și până la identificarea unor situații de „cercetare” soldate cu soluții proprii, de la un proces didactic fragmentat la unul integrat, global. Educația integrată este un proces complex iar ceea ce am încercat să aducem în fața dumneavoastră sunt proiectele unor activități integrate. Metoda „proiectelor” este o strategie de învățare la nivelul învățământului preșcolar și primar considerată ca o modalitate modernă de optimizare a potențialului intelectual al copiilor, se adresează competențelor copilului acceptându-l și ca drept cunoscător al propriilor interese.

BIBLIOGRAFIE:

1. MEYER G; „De ce și cum evaluăm?”, Edit.Polirom, Iași 2000;
2. PROGRAMA ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV EDUCATIVE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

ROLUL CONCURSURILOR SCOLARE IN FORMAREA ELEVILOR

INV. VLAD DOMNICA,
SCOALA GIMNAZIALA CIOLANESTI

Concursurile școlare fac parte din seria de activități extracurriculare la care elevii pot lua parte opțional sau după recomandarea cadrului didactic.

Concursurile pot fi :

- ➔ olimpiade școlare organizate de Ministerul Educației ;
- ➔ concursuri organizate de fundații culturale private sau non-profit(ex.concursul Cangurul,Eurojunior,etc)
- ➔ concursuri locale organizate de cadre didactice

Domeniul concursurilor este foarte variat,de la matematică,pictură,muzică,fotografie,fizică la literatură ,permițând participarea oricui.

În cazul concursurilor cu miză mare (admitere,bacalaureat,capacitate) se impune modalitatea de **evaluare externă**.

Pentru că evaluarea randamentului școlar este de cele mai multe ori o evaluare internă,se impune implicarea altor persoane evaluatoare,din afara spațiului școlar respectiv,compararea rezultatelor și luarea măsurilor ameliorative.

Scopul evaluării e acela de a perfecționa procesul educativ,de a adapta permanent strategiile educative la particularitățile elevilor,situației didactice.

Evaluările externe urmăresc mai multe scopuri:

- ☞ obținerea de informații privind pregătirea elevilor la anumite discipline și calitatea învățământului în raport cu anumite standarde;
- ☞ compararea rezultatelor unei promoții în raport cu altele precedente,evidențiindu-se progresul sau regresul;
- ☞ punerea în evidență a domeniilor în care este necesar să se intervină pentru îmbunătățirea procesului de învățământ;
- ☞ verificare indirectă și aprecierea activității cadrelor didactice;
- ☞ reglarea conduitei didactice a profesorilor privind folosirea unor metode noi,mijloace de învățământ recent intrate în practica didactică;
- ☞ compararea și ierarhizarea diferitelor unități școlare

Profesorul face eforturi pentru un **învățământ performant,competitiv compatibil cu repere educaționale ale prezentului și viitorului**.

Mediul educațional trebuie să fie mereu în rezonanță cu necesitățile **copiilor** și ale **lumii** în care trăim,bazat pe : ★învățare activă

- ★ interacțiune socială
- ★ motivație puternică

Motivele care-l fac pe elev să învețe se împart în două mari categorii:

- ❖ motive externe
- ❖ motive interne

Profesorul utilizează aceste motive cu o pondere variabilă de la un elev la altul,dar trebuie să cultive prin toate mijloacele motivațiile intrinseci.

Dorim pentru toți elevii noștri capacitatea de a înțelege principiile călăuzitoare în viață, iar noi, cadrele didactice, trebuie să ne propunem o serie de acțiuni formative:

- * să-i ajutăm să înțeleagă ordinea socială, economică și politică
- * să-și dezvolte un set de valori și convingeri
- * să-i ajutăm să dobândească abilitatea de a se baza pe ei înșiși
- * să-i ajutăm să părăsească școala bine pregătiți pentru lumea adultă pe care o vor întâlni
- * să-i ajutăm să găsească plăcerea în învățare și să le dam experiența succesului și realizării personal

Concursurile școlare - stimulează imaginația, gândirea
- oferă motivația atât de necesară în procesul de învățare ,
- oferă copiilor dorința de aprofundare și perfecționare într-un domeniu
- ajută la dezvoltarea talentelor, abilităților și cunoștințelor

Concursurile școlare au o foarte mare utilitate prin faptul că obișnuiesc elevul cu o lucrare scrisă, unde este singur, fără ajutor. Acolo el se pregătește pentru examenele viitoare.

Bibliografie:

- Livia Decun, Contribuția activităților extrașcolare în optimizarea procesului de învățământ, în Învățământul Primar nr. 4/ 1998;
- Eugenia Șincan și Gheorghe Alexandru, Îndrumător pentru învățători, părinți și elevi, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993.

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ – O NOUĂ PROVOCARE PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Voicu Elena
Scoala Gimnaziala nr 1 Mirzanesti

„Cunoscându-i pe alții, mă cunosc mai bine și pe mine”.

Multiculturalitatea înseamnă înțelegerea, acceptarea și recunoașterea diferențelor dintre indivizi din culturi diferite care interacționează unii cu alții și în ultima instanță trăiesc în același spațiu. În ceea ce privește Oradea e vorba în primul rând despre cultura română și cea maghiară și, la o altă dimensiune, de cea romă, germană sau evreiască. Înseamnă diversitate, iar o diversitate bine trăită are efecte benefice prin faptul că ne expune. Ne expune altor culturi, altor mentalități, ne oferă reculul necesar față de cultura și identitatea noastră. În al doilea rând înseamnă maturitatea de a nu acționa în detrimentul celuilalt conform reflexelor identitare, sau mai precis spus, a acelor reflexe identitare care ar atenta la libertățile celuilalt de o altă cultură și identitate decât a noastră.

O definiție atotcuprinzătoare asupra multiculturalității sau interculturalității ne oferă Micheline Ray: „Cine spune intercultural, spune în mod necesar, plecând de la sensul plener al prefixului inter-: interacțiune, schimb, deschidere, reciprocitate, solidaritate obiectivă.” Importanța prefixelor din noțiunile de multiculturalism, comunicare interculturală și raporturi transnaționale este analizată de Christian Giordano, care observă că „prefixele multi-, inter- și trans- posedă între ele evidente afinități, dar și subtile diferențe de conotație”. Prefixul multi- accentuează diferența, chiar separarea dintre culturi, prefixul inter- presupune că întâlnirea dintre culturi este mai dinamică, indivizii au capacitatea de a defini, de a plasa și negocia propria apartenență și propria identitate culturală. Prefixul trans- indică capacitatea personală sau colectivă de a transcende granițele culturale și frontierele naționale și de a trece de la o apartenență și de la o identitate la alta cu ușurință.

Educația interculturală constituie o opțiune ideologică în societățile democratice și vizează viitorii cetățeni să facă cea mai bună alegere și să se orienteze în contextul schimbărilor intervenite în sistemele de valori. Ea trebuie să devină o constantă a pregătirii cadrelor didactice și să-și pună amprenta asupra programelor școlare și materiilor de învățământ, asupra priorităților educative, asupra criteriilor de evaluare a competențelor și comportamentelor, asupra relațiilor cu părinții și comunitatea, permițând formarea comportamentelor creative în comunicare, cooperare și încredere în cadrul grupului; respect reciproc, toleranța față de opinii diferite.

Delimitări conceptuale

EDUCAȚIE - Ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și fizice a copiilor în special;

INTER - element de compunere cu sensul „între”

CULTURAL - privitor la cultură, la totalitatea valorilor materiale și spirituale create de societatea omenească de-a lungul istoriei, totalitatea cunoștințelor pe care le are cineva.

Educația interculturală este cea care susține integrarea socială a grupurilor minoritare în mod „pașnic” fără ca acestea să fie nevoite să renunțe la propria identitate. În cadrul culturilor mozaicate de astăzi trebuie să acceptăm ideea că orice grup socio-cultural poate contribui la îmbogățirea vieții comunitare prin schimbul de elemente identitare, prin dialog și implicare a tuturor membrilor comunității multiculturale.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, Lucian, Pași către școala interculturală, Colecția Sanse Egale, Ed. Corint, 2000;
- Cucoș, Constantin, Educația. Dimensiuni culturale și interculturale, Ed. Polirom, Iași, 2000;
- Cucoș, Constantin, Educația. Iubire, edificare, desăvârșire, Ed. Polirom, Iași, 2008;
- Hofstede, Geert, Managementul structurilor multiculturale, București, Ed. Economică, 1996;
- Malița, Mircea, Zece mii de culturi, o singură civilizație, București, Editura Nemira, 1998;
- *** O nouă provocare pentru educație – Interculturalitatea, Editura Polirom, 2001

ÎN CE FEL EXISTĂ SHERLOCK HOLMES?

**Educatoare Șuță Eva Ramona
Grădinița cu program normal Scurtu Mare**

În ce fel există Sherlock Holmes? Dacă nu există deloc, despre cine vorbim, atunci când vorbim despre el? De ce putem spune lucruri false despre el, dar și lucruri adevărate?

Se știe despre Sherlock Holmes că este un personaj fictiv creat de Arthur Conan Doyle, romancier britanic, în 1887, prezent în patru de nuvele și 56 de povestiri aproape toate relatate de către colegul, prietenul, colaboratorul Dr. Watson.

Sherlock Holmes, personajul, există. Cu ajutorul literaturii, al cinematografiei, acesta a devenit atât de faimos, încât este și cel mai jucat personaj de către cei mai mulți actori. Ziarul „The Times” susține că vânzările în întreaga lume a povestirilor cu Sherlock Holmes au trecut pe locul doi, după Biblie.

Dilema principală este dacă Sherlock Holmes, omul, a existat. Un sondaj de opinie realizat la un moment dat de presa britanică, susține că din 3000 de persoane intervievate pentru acest sondaj, 58% susțin și cred cu tărie că personajul-detectiv a existat în realitate.

Într-adevăr, în Londra există o stradă numită Baker Street 221b, unde se presupune că Sherlock Holmes a trăit, însă se știe totodată faptul că, această adresă nu exista atunci când Conan Doyle a dat naștere personajului. Sherlock Holmes are chiar și o societate ce-i poartă numele în Japonia, care are peste 1.000 de membrii devotați personajului-detectiv și chiar o statuie în Karuizawa, una în Elveția, în Edinburgh, în fața casei în care s-a născut Conan Doyle și una la Londra.

Luăm în calcul faptul că nu există o biografie autorizată a omului Holmes și că cunoștințele doctorului Watson au fost lăsat întotdeauna loc de interpretări. Presupusul loc de rezidență și statutul financiar al lui Holmes ridică, de asemenea, alte semne de întrebare

Baker Street nici măcar nu era o adresă reală, iar Holmes și Watson ocupau doar trei camere în casa doamnei Hudson: câte un dormitor și o cameră de zi în care servise mesele. Watson, un veteran al celui de-al doilea război anglo-afgan ne spune că Holmes căuta pe cineva să împartă camerele, pentru că nu avea posibilități materiale suficiente pentru a-și permite chiria. Acest lucru este unul surprinzător luând în considerare faptul că el a fost cel mai celebru detectiv consultant din Londra.

Există, totuși, suficiente motive să credem că el n-a existat cu adevărat? Isteria fenomenului Holmes a fost atât de mare, încât i-a fost dedicat un muzeu ce-i poartă numele, muzeu ce este constituit din acele 4 camere de „activitate” ale detectivului, cât și a doctorului Watson, camerele au fost amenajate având baza în cele 4 romane și 56 de nuvele în care personajul apare, iar în camere se găsesc scrisori, ziare, tablouri de pe vremea „existenței” lui Holmes, ce pentru unii fac povestea mult mai credibilă.

Controversa orientării sexuale a lui Holmes este un alt subiect ce a fost disecat dintr-o dorință evidentă de a-i da personajului un strop de realism. Ce știm despre acest subiect?

Un exemplu potrivit îl întâlnim în ecranizarea în care Robert Downey Jr. joacă rolul unui Holmes bisexual, a unui excentric care este îndrăgostit atât de Irene Adler, cât și de prietenul său, Dr. Watson. În ecranizări, Sherlock pe Irene ca fiind singura femeie care l-a întrecut vreodată la ceva. A respectat-o intelectul, însă nu a avut înclinații romantice față de ea.

Nu, Sherlock Holmes nu a fost homosexual. El și ajutorul de nădejde, doctorul Watson, s-au bucurat întotdeauna de o prietenie strict bărbătească. Însuși autorul l-a descris pe Holmes ca fiind „deloc interesat de tainele iubirii”. De aici rezultă faptul că Holmes nu doar că nu era homosexual, adică controversele bazate pe orientările acestuia au fost în van, dar și faptul că iubirea nu a fost punctul său forte și că nu avea nici măcar o dorință în această direcție. Totuși, un lucru bine știut despre Holmes este că prețuia prietenia, și aici ne referim mai ales la prietenia cu doctorul Watson. Un exemplu ce susține acest fapt este totodată un citat din una din recente ecranizări, momentul morții doctorului Watson, îl face pe protagonist să rostească următoarele cuvinte „It was worth many wounds to know the depth of loyalty and love which lay behind that cold mask” - „Multe răni au meritat pentru a cunoaște profunzimea loialității și iubirii ce zac în spatele acelei măști reci.” Speechless.

Un alt lucru interesant pe care-l putem atesta despre Holmes(personajul) este inteligența de care dădea dovadă. Sa fii fost inteligența lui Holmes direct proportional cu cea a lui Doyle?

Adevărul mai puțin știu despre celebrul personaj-detectiv este acela că a fost creat după Dr. Joseph Bell, unul dintre profesorii ce l-au ghidat pe Conan Doyle în cariera sa în medicină. Succesul inițial al lui Holmes a fost motivul real pentru care Doyle a renunțat la a mai studia medicina și în luarea deciziei de a se concentra pe tainele scrisului și a crea un fenomen. Succesul însă nu a fost satisfăcător pentru Doyle, acesta dorind să înceapă alte proiecte, a luat decizia de a uide personajul în 1893. Această decizie nu a fost una de durată în urma protestelor fanilor ce l-au înviat pe Sherlock din morți. Cu greu a mai fost născocit vreodată un personaj cu o popularitate atât de mare, încât oamenii de pe stradă să poarte banderole negre pentru a jeli moartea lui.

După cum bine am observat, fanii s-au agățat întotdeauna de ideea că Holmes a existat sau că cel puțin a fost bazat pe un personaj real, iar scepticii s-au încapățânat să demonstreze că în spatele succesului a fost pură ficțiune și mintea unui autor extraordinar.

Teoria extraordinară este aceea că, totuși, Conan Doyle și Sherlock Holmes sunt în mod inexplicabil și misterios, legați. Holmes a fost după spusele autorului o proiecție astrală fictivă a unui om ce a existat, a Dr. Joseph Bell, ce a fost până la urmă o sursă de inspirație în crearea fenomenului

Holmes. Există totodată dovezi ce atestă faptul că Dr. Bell i-a adresat o scrisoare autorului Doyle, într-un timp și spațiu necunoscut în care spunea: „Tu ești Sherlock Holmes și știi asta”.

A existat Sherlock Holmes cu adevărat? A fost Dr. Bell o inspirație pentru autor? A fost Sherlock Holmes într-adevăr un alter-ego al lui Doyle sau doar un personaj născut cu menirea de a fi iubit de toată lumea, dar urât totodată de propriul creator? Acesta este un puzzle din care încă lipsesc piese.

Concluzionând, consider că Sherlock Holmes, omul nu a existat vreodată cu adevărat. Sau poate că da. Izvoarele scrise și nescrise existente până în ziua de astăzi nu au fost și nu sunt suficient de convingătoare. Totodată, nu doar consider, ci știu faptul că, Sherlock Holmes, personajul, eroul există și va continua să existe în inimile cititorilor, în mintea lor. A fost și este un personaj viu și important în evoluția personală, în evoluția literaturii, a cinematografiei și, bineînțeles, va rămâne viu prin modul în care încântă privirile și fructifică mințile cititorilor. Însuși Holmes spunea într-una din ecranizările ce l-au făcut celebru: „Un om ar trebui să stocheze în minte tot ceea ce i-ar putea folosi, iar restul să-l depoziteze în bibliotecă de unde îl poate lua dacă are nevoie de el.” Consider că citatul îndeamnă cititorul într-un mod indirect să se bucure de opera ca atare, fără a încerca să dea o explicație inutilă tuturor lucrurilor construite și prezentate ca pe un puzzle. Până la urmă, ce s-ar fi ales de lume, fie ea reală sau imaginară, fără ajutorul și contribuția lui Sherlock Holmes? Și ce s-ar alege de noi dacă am încerca să explicăm fiecare mister ce ne înconjoară?

PRIETENUL NOSTRU, CALCULATORUL...

Prof. Silvia PĂUN,
Liceul Teoretic „Alexandru Ghica”, Alexandria

Lectura joacă un rol important în conturarea personalității unui copil, ajutându-l să se dezvolte cognitiv și emoțional și mărindu-i capacitatea de concentrare. Celor mai mulți copii nu le plac lucrurile impuse, obligatorii. Stă în înțelepciunea noastră să găsim metode prin care elevul să considere lectura o pasiune, un hobby, un lucru pe care îl face din proprie inițiativă. Uneori, copilul poate deprinde de la părinți "îndeletnicirea" lecturii.

De ce trebuie să citească un tânăr? Pentru că bogăția vieții noastre sufletești depinde de lecturile noastre. Ele ne „dictează” comportamentul, ele ne „comandă” sentimentele, opțiunile existențiale, ele ne oferă „modele”, ele influențează, adesea în chip decisiv, subconștientul nostru. Citești, desigur, și din necesități profesionale, pentru finalizarea studiilor etc. Dar pasiunea lecturii aduce ceva în plus, o anume plăcere, ca și senzația de libertate a spiritului.

Lectura te transpune într-o altă lume, într-o lume în care de cele mai multe ori ajungi să te regăsești sau să te identifice cu un personaj. Prin lectură trăiești o altă viață, poate o viață mai frumoasă! Și tot prin lectură capeți idei și cunoștințe noi, ai mereu ceva de împărtășit celorlalți și este întotdeauna o provocare! În plus, lectura îți schimbă felul de a gândi și de a privi altfel situațiile prin care treci de-a lungul unei perioade, fie că este una de tristețe, fie că este una de bucurie.

O carte bună îți vorbește ca unui prieten drag, te îndeamnă să asculți, să simți cum nu ai mai simțit vreodată și te lasă să visezi purtându-te pe cărări nebătătorite încă de spiritul tău, deschizându-ți totodată noi orizonturi. E acea carte care te ceartă, îți șterge lacrimile de pe obraz și le strânge pe paginile sale. E acea carte care te face mai puternic atunci când ești mai slab și îți arată că ești slab atunci când te crezi puternic.

Din păcate, pasiunea pentru lectură nu mai e o prioritate pentru tinerii din ziua de azi. Astfel, internetul și televizorul le ocupă tot timpul pe care îl au și prea puțini se mai pot lăuda cu faptul că au citit o carte în ultimul timp. Le mai trece prin mână câte un volum din bibliografia școlară obligatorie, însă și acolo apar probleme, căci mulți elevi optează pentru rezumatele pe care internetul le oferă.

Este îngrijorător când cineva îți spune că viața îl învață mai multe decât ar putea să îl învețe niște file dintr-o carte. Sunt de părere că, la finalul zilei, nu partea materială ar trebui să fie elementul după care ne construim viețile, ci să putem fi mândri că a mai trecut o zi și am învățat un lucru nou. Iar titlurile acelea care stau pe raft sunt o parte semnificativă din acest proces.

Tehnologia a evoluat în scopul ușurării vieții așa că nu este de mirare că tot mai mulți elevi hotărăsc să citească referate de pe Internet pentru a-și rezolva temele: material este din abundență, este ușor de accesat și tinerii nu mai sunt nevoiți să citească pentru că au alternative. Aceasta este situația tot mai des întâlnită în școli, probabil fiind și factorul care influențează mai târziu dacă o persoană va fi dornică sau nu să pună mâna pe o carte. Timpul pierdut citind poate fi petrecut în alte moduri, o carte necesită concentrare îndelungată, răbdare, iar societatea actuală pare că nu mai e deloc răbdătoare. Este era vitezei, toate lucrurile se întâmplă într-un pas alert, totul evoluează de azi pe mâine, cine mai are timp de pierdut?

E mai bine să vezi filmul decât să citești cartea...

Aceasta e părerea aproape unanimă a noii generații. Elevii din ziua de astăzi au și o explicație pentru dezinteresul față de citit: mai bine downloadează ecranizarea filmului decât să-și strice ochii, luând literă cu literă, până ajung la final. Jocul de-a cadrele, efectele speciale care înlocuiesc explicația scrisă sunt elemente care îi fascinează pe devoratorii de filme. Practic, țin minte scenariul redat în film, de multe ori deviat de la subiectul inițial, iar când elevul este întrebat de profesor despre un anumit personaj al romanului, el face legătura cu actorul din film care îl interpretează. Astfel, personajul din romanul X sau Y, devine actorul Z sau W. Personajul ficțional capătă cu ajutorul aceluia actor un chip, o anumită abilitate. Practic, imaginea pe care autorul romanului încearcă s-o creeze în jurul personajului său este distorsionată cu „ajutorul” imaginii actorului. Din această cauză, elevul își formează lacune grave și va face confuzii între adevărata operă literară și reproducerea ei.

Tinerii din momentul actual sunt etichetați generația Facebook, acest apelativ nefiind deloc unul spus cu mândrie. Dimpotrivă, expresia generația Facebook a ajuns să definească tinerii lipsiți de cultură, care pun preț pe aparențe, nu pe esență, tineri concentrați pe partea materială, nu pe cea spirituală. Acum, totul este public. Intimitatea a fost spulberată. Prietenii tăi știu ce faci în momentul acesta pentru că ai postat pe Facebook. Simți cum crești în ochii prietenilor tăi când postezi un album cu poze din vacanță, îți place să primești like-uri la statusul în care ai spus că ești în oraș cu prietenii. Este mult mai la modă să încerci ultimul joc apărut pentru Playstation și să dai un check in la un local faimos decât să citești o carte.

Comisia Europeană a prezentat un studiu conform căruia 40% din tinerii români în vârstă de 15 ani au dificultăți în citire și înțeleg greu texte. Un alt studiu dezvăluie că 17% din persoanele care au sub 25 de ani nu termină aproape niciodată cărțile pe care le încep și că mai degrabă persoanele de peste 55 de ani sunt mai dornice să citească decât tinerii. De ce se întâmplă acest lucru? Motivul cel mai des invocat este lipsa timpului, apoi lipsa plăcerii din timpul lecturii. Unii motivează că, mai degrabă, viața îi învață mai mult decât cărțile. Putem da vina pe tehnologie oare? Cartile spun povești, te ajută să experimentezi lucruri pe care în viața ta de zi cu zi nu le poți experimenta, te ajută să trăiești

mult mai mult decât ai tu ocazia sa o faci într-o viață. Cărțile exercită o anumită fascinație asupra noastră tocmai prin această incursiune în timpuri și locuri foarte depărtate doar că nu toți oamenii pot cu ușurință să ajungă la curtea regelui Arthur, la Polul Nord sau în India secolului trecut.

Ce se întâmplă, de fapt, atunci când citești o carte? Răspunsul este: trăiești. De asemenea, cititul te ajută să-ți îmbogățești vocabularul, să te exprimi mult mai bine, să îți dezvolți imaginația, îți crește puterea de concentrare și atenția, dar și bagajul de cunoștințe și îți stimulează creierul. Cititul este cu siguranță cea mai bună modalitate de a învăța să comunici. Vorbim, așadar, despre un proces prin care copilul, adolescentul ca și adultul se transpun în timpul, locul și acțiunea din carte, intră în și printre personaje, se sperie, se bucură, se întristează, se revoltă odata cu ele.

„Tinerii conectați la viitor”, cum sunt considerați cei care își petrec cea mai mare parte a timpului pe internet, au ajuns să trăiască prin intermediul calculatorului. Orice informație se află la un click distanță, orice prieten e mai aproape cu ajutorul Messenger-ului, Google translate traduce textele în și din alte limbi automat, dar eronat, temele la școală se fac mult mai ușor, tot automat, cât despre abrevierile la care apelează tot mai mulți tineri, doar pentru că le este greu să tasteze întregul cuvânt, ajung să fie aplicate și în lucrările de control, teze, examene.

Consider că ar trebui găsită calea de mijloc. E bine să știi să utilizezi calculatorul, să cauți informația necesară de care ai nevoie rapid, dar ca să devii profund într-un anumit domeniu, trebuie să ai un contact permanent cu cartea, trebuie să studiezi.

TRĂIND ALĂTURI DE CELĂLALT

Nicoleta Cîrnaru
Liceul Tehnologic Nicolae Bălcescu Alexandria

Pentru a putea înțelege esența acestei structuri, trebuie pornit de la semnificațiile fiecărui cuvânt din care este alcătuită: ce înseamnă a trăi? ce semnifică ”alături”? cine este celălalt?

În dicționar se precizează: a trăi - verb - a fi viu, a exista, a viețui, a continua să existe, a dura, a dăinui, a se perpetua; a - și petrece viața; a-și consacra viața unui scop, a profita din plin de bucuriile vieții, a simți cu intensitate etc. Multiplele semnificații ale acestui cuvânt fac să fie utilizat în foarte multe expresii, toate fiind legate, într-un fel sau altul, de primul sens al cuvântului a viețui - viață. Alături - lângă cineva, ceva; unul lângă altul, unul împreună cu altul; a fi solidar cu cineva. Celălalt, cealaltă - pronume demonstrativ cel mai depărtat dintre amândoi, al doilea.

Reunind semnificațiile am putea spune că ”trăind alături de celălalt” ar putea reprezenta a exista (a viețui) etc., lângă cineva (unul lângă altul) de care poate nu te leagă ceva sau nu.

Prin structura sa, omul, nu este sortit să fie singur. Biblia ne spune că lui Dumnezeu i s-a făcut milă de singurătatea lui Adam și a plăsmuit-o pe Eva, cei doi reprezentând primii oameni ce s-au bucurat de viață unul împreună cu altul. Astfel a apărut și cel mai nobil sentiment: iubirea.

În ”Legenda secolelor”, V.Hugo surprinde monumental, clipa revelației: Adam nu mai este singur.

” Era deci, ziua aceea cu mult cea mai frumoasă

Din câte-aduse-n lume aurora generoasă;

Aceiași freamăt sacru ce străbătea văzduhul,

Legea cu alga-unda, materia cu duhul.

În ceruri mai sublime lucea mai pur eterul;

Pe culmi de munți, zefirii își adunau misterul;
Avea frunzișul parcă mai line legănări;
Și razele vrăjite cădeau cu dezmiardări.
Pe-o vale verde unde, iradiind extaze
Și adorând înaltul învâpăiat de raze
Uimiți că văd, există și că iubesc în veac,
Stăteau la umbră lângă oglinda unui lac!
Ca valul să le alinte și gleznă, și călcâi,
Întâiul om, și-alături femeia cea dintâi...”

Iubirea are o putere nemăsurată - îndrăgostiții nu mai pot trăi unul fără celălalt, ci și-l doresc mereu alături.

O altă latură a structurii ”trăind alături de celălalt” se poate referi la evoluția omenirii: lumea nu ar fi arătat astăzi așa cum o cunoaștem dacă oamenii nu și-ar fi dat seama că numai împreună pot realiza ceva.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii nu au putut supraviețui singuri și au căutat compania altor semeni de-ai lor.

Evoluția omenirii a fost posibilă datorită unei însușiri care-i separă de restul ființelor, și anume, rațiunea.

Rațiunea este cea care l-a ajutat pe omul cavernelor să născocască multe care să-i ușureze viața, tot ea l-a determinat să trăiască alături de alții asemeni lui pentru a putea profita din plin de bucuriile vieții.

Omul a observat că pentru a viețui împreună cu alți oameni era imperios necesar să țină cont nu numai de dorințele sale ci și de ale celorlalți, cu alte cuvinte, pentru a fi respectat, trebuia să-i respecte la rândul lui.

Omul din popor spune ”câte capete, atâtea păreri”; am putea extinde spunând: ”câți oameni atâtea personalități”. Cum pot să trăiască alături oameni cu personalități diferite ? Goethe considera că:

”Spun povară, regii, sclavii,
Că din câte-n lume avem
Numai personalitatea

Este binele suprem ” - fiind exprimată astfel părerea că țelul cel mai înalt și dorința cea mai arzătoare a tuturor ar consta în dezvoltarea ființei umane până la acea deplinătate a sa, care se numește personalitate. Personalitatea se dezvoltă în cursul vieții dintr-un substrat germinativ greu de deslușit și numai prin faptele noastre se va vădi cine suntem.

Personalitatea e o înfăptuire a celui mai mare curaj de a trăi, a afirmării absolute a ființării individuale și a adaptării celei mai reușite la ceea ce e universal dat, cu condiția maximei libertăți a deciziei proprii.

Ținând cont de toate aceste precizări, conviețuirea a făcut necesară enunțarea acestor norme de a trăi împreună, atât în familie cât și în societate. Familia are la bază iubirea, societatea - necesitatea.

Atunci când normele de conviețuire sunt încălcate, familia se poate destrăma, iar în societate pot apare conflicte de diverse feluri, culminând cu cel armat.

Cum poți să deții un loc stabil în familie și în societate ? E greu de precizat... și totuși, respectându-i pe ceilalți, încercând să le înțelegi dorințele și aspirațiile și, pe măsura posibilităților, să-i ajuți să și le îndeplinească, să respecti deciziile celorlalți chiar dacă nu concordă cu ale tale, să fii altruist și nu egocentrist, etc..

Nu cred că există o anumită ”rețetă” a bunei conviețuiri, dar putem încerca ”să găsim propria rețetă”.

